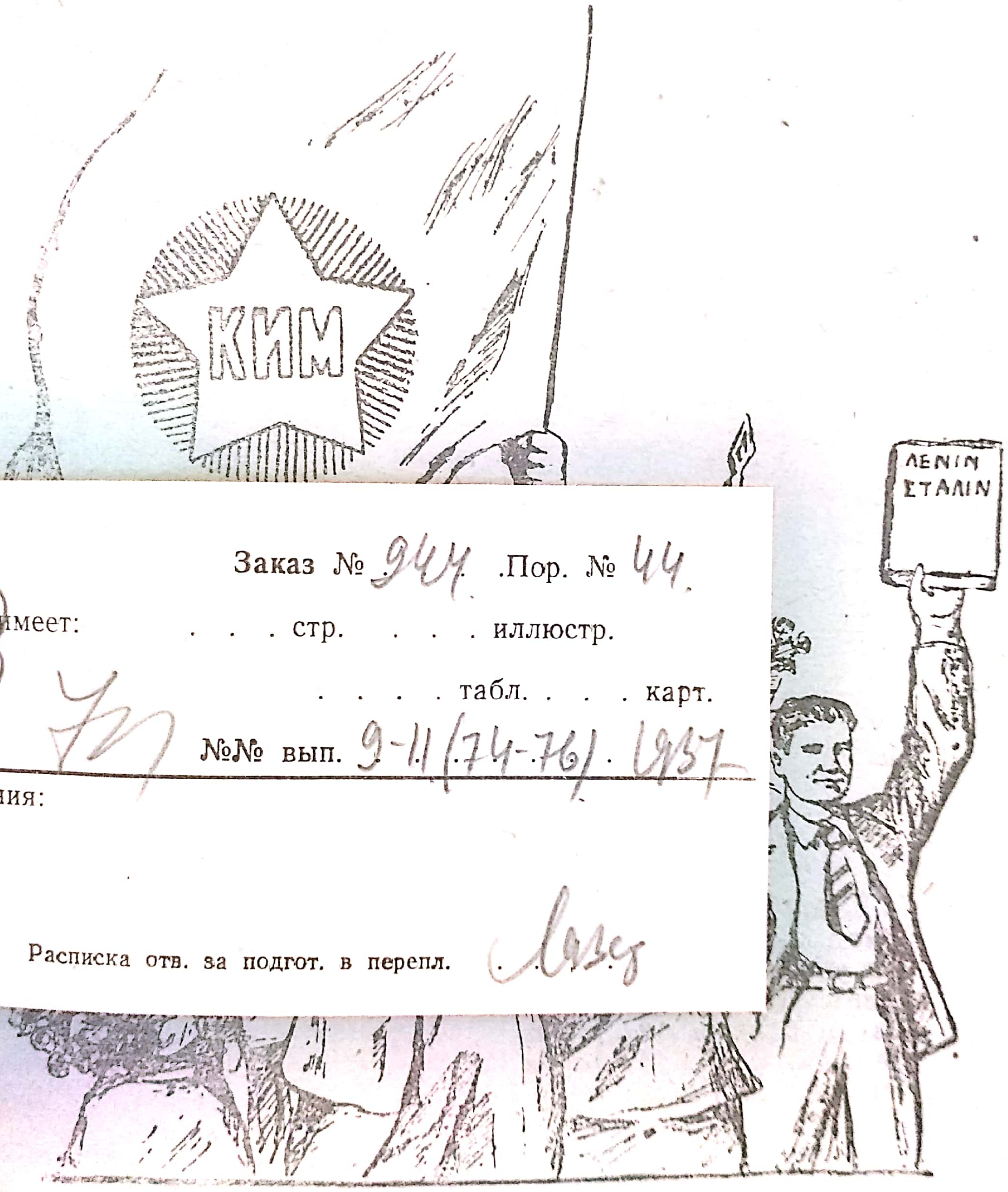
ΠΙΟΝΕΡΟΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΣ
1937

Αρ. 9

ΠΙΟΝΕΡΟΣ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΣ
1937

Αρ. 9

ΓΙΑ ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΙΣ ΕΡΓΑΤΙΚΙΣ ΤΑΚΣΙΣ ΝΑ ΙΣΕ ΕΤΙΜΟΣ!

ΠΙΟΝΕΡΟΣ

ΠΙΟΝΕΡΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΥ ΟΜΠΚΟΜ ΤΥ ΚΟΜΣΟΜΟΛ ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ ΚΕ ΤΥ ΛΚΠ ΤΙΣ ΥΣΣΔ

ΧΡΟΝΟΣ VII ΑΡ. 9 (74)

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΣ 1937

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

СОДЕРЖАНИЕ:

Ι XXIII-ι ΔΙΕΘΝΙΣ ΜΕΡΑ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

Τιν 1-ι τυ Σεπτέμβρι ίρθατε στο σκολιό, μπίκατε στις καθαρές φοτινές παραδόσις. Σας ιποδεχτίκανε καλά ι δασκάλι σας. Ι πρότι μέρα τον μαθιμάτον ίτανε γιορτί για όλυς-σας.

Αναπαφτίκατε το καλοκέρι κε αρχίσατε πια να αποθιμάτε το σκολιό κε τυς δασκάλυς-σας. Στι σοβιετικί-μας χόρα μαθένυμε εφχάριστα κε καλά! Ι Σοβιετικί κιβέρνισι κε το Κόμα τυ Λένιν-Στάλιν φροντίζι τόσο πολί για μας.

Ολότελα αλιότικι ίνε ι κατάστασι στις καπιταλιστικές χόρες κε ιδιέτερα στις φασιστικές. Στι Γερμανία, Πολονία, Ιταλία, Γιαπονία κλίνυνε πολά σκολιά. Μα κι' αν δεν κλίνανε, τα πιο πολά πεδιά δε θα μπορύσαν να μαθένυν, γιατί ίνε δίχος ρύχα κε παπύτσια, ίνε πιναζμένα. Ι γονίς-τυς ίνε δίχος δυλιά κε γι' αφτό δεν μπορύνε να στίλυν τα πεδιά-τυς στο σκολιό. Νάβρι οπιαδίποτε δυλιά για να βγάλι ένα κομάτι ξερό πσομί—νά για τί σκέφτετε ο κάθε ενίλικος κε το κάθε πεδί στις καπιταλιστικές χόρες.

Εχτός αφτό, στι φασιστικί Γερμανία το σκολιό έπαψε να ίνε εκπεδεφτικό καθίδριμα. Ι γερμανί φασίστες θέλυν να μορφόνυν στα σκολιά-τυς ανθρόπυς, πυ να ίνε έτιμι για κάθε λιστρικό πόλεμο.

Ι γερμανί φασίστες προσπαθύνε να αρπάξυν τις χόρες τις Βαλτικίς, τι Δανία, Τζεχοσλοβακία, τιν Αφστρία, το γερμανικό τμίμα τις Ελβετίας, τις παραμεθόριες περιοχές τυ Βέλγιυ κε τι Σοβιετικί-μας χόρα.

Ίνε πια διο χρόνια πυ ι Γερμανία κε ι Ιταλία κάνυν πόλεμο ενάντια στον Ισπανικό λαό, πυ αγονίζετε για τιν ελεφθεριά-τυ.

Ι γιαπονέζι άρπαγες εδό κε κάμποσα χρόνια βασανίζυν κε σπαράζυνε τον κινέζικο λαό.

Εφαρμόζοντας τι λιστρικί-τυς πολιτικί, ι φάσιστες στρατολογύνε με βία τι νεολέα για τα μέτοπα, τιν βάζυν να χίσι το έμα-τις για τα σιμφέροντα τις μπυρζυαζίας.

Μα ι νεολέα όλον τον χορόν αρχίζι να καταλαβένι τιν καταστροφί, στιν οπία τιν πιγένι ο φασιζμός. Ι νεολέα ενόνι τις δινάμις-τις στον αγόνα ενάντια στα πλάνα τον φασιστόν.

Στι Διεθνί Μέρα τον Νέον ι νεολέα τον καπιταλιστικόν χορόν θα δίξι ακόμα μια φορά, ότι ίνε έτιμι για τον αγόνα ενάντια στο φασιζμό, κε για τιν ιπεράσπισι τις Πατρίδας όλον τον εργαζομένον—τις ΕΣΣΔ.

Ο φετινός χρόνος για τιν ΕΣΣΔ έχι ιδιέτερι σιμασία. Ίστερα από 2 μίνες όλι ι χόρα-μας θα γιορτάζι τα 20-χρονα τις Μεγάλις Οχτοβριανίς Σοσιαλιστικίς Επανάστασις. Φέτος εφαρμόστικε το Σταλινικό Σίνταγμα, όπυ ίνε γραμένα τα καταχτιμένα με τον Οχτόβρι δικεόματα τις νεολέας για μόρφοσι, για δυλιά, για ανάπαψι.

Ι Σοβιετικί χόρα ίνε ι μόνι χόρα στον κόζμο, όπυ ι νεολέα έχι το δικέομα να εκλέγι κε να εκλέγετε στα ανότερα όργανα τις εξυσίας.

Νά γιατί ι Διεθνίς μέρα τον Νέον στι χόρα-μας ίνε χαρύμενι γιορτί. Ι σοβιετικί νεολέα δίχνι ακόμα μια φορά το πός αγαπάι τιν Πατρίδα-τις. Σαν απάντισι στι φροντίδα, πυ τις δίχνι το Κόμα τυ Λένιν-Στάλιν κε ι Σοβιετικί Εξυσία, ι νεολέα-μας με το πρότο πυ θα τιν καλέσυν θα τρέξι να ιπερασπιστί τα σίνορα τις Πατρίδας-μας.

Κ. ΚΑΡΒΟΝΙΔΙΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ ΣΤΟ ΓΟΡΙ [1]

Στις ιςτορίας θε να μπι
                    ςελίδα
                              το ςπιτάκι,
όπυ με χίλιυς διο παλμύς
                    μια μάνα
                              καρδιακί,
ίχε χαρίςι ςτυς λαύς,
                    όλο ζοί
                              γιομάτο.
ένα με βλέμα ςοβαρό
                    μαβρόμαλο
                              πεδί.

Κε τόχ' ι μάνα με κριφί
                    χαρά
                              ςτιν ανκαλιά-τις.
Ο, πόςες πέρας' ι χριςί
                    ςτιγμές
                              λαχταριςτές
Για το πεδί-τις τον Ιοςιφ
                    κι' οςτόςο
                              ι καρδιά-τις
μια πύταν μάνα, ςτα δινά
                    δε λίγιςε
                              ποτές...

Πολί πιγένυν κε θα παν
                    γενιές
                              κατοπινές-μας,
να δυν το ςπίτι, κε να πυν
                    περίφανι
                    κι' αφτί
Σ' αφτό το ςπίτι, αδερφί,
                    μια μάνα,
                              αδερφές-μας,
ίχε γενίςι τ' ακριβό
                    για όλυς-μας
                              πεδί.

---

[1] Ι πόλι ςτιν οπια γενίθικε ο μεγαλοφιύς οδιγιτίς τον λαόν όλυ τυ κόζμυ Ιοςίφ Βιςαριόνοβιτζ ΣΤΑΛΙΝ.

ΠΟΣ ΜΑΘΕΝΕ Ο ΣΙΝΤΡΟΦΟΣ ΣΤΑΛΙΝ ΤΑ ΣΚΟΛΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

(ΑΠ' ΤΙΣ ΑΝΑΜΝΙΣΙΣ ΤΥ Γ. Ι. ΕΛΙΣΑΜΠΕΤΑΣΒΙΛΙ)

Ο ςιν. ΣΤΑΛΙΝ ςτα ςκολικά-τυ χρόνια.

Τον ςίντροφο Στάλιν τον θιμάμε απ'τα νεανικά-τυ χρόνια, όταν ίτανε μαθιτίς τις εκλιςιαςτικίς ςχολίς στο Γόρι, όπυ μάθενα κ' εγό. Ο ςιντροφος Στάλιν ίτανε ο φτοχότερος κε με το μεγαλίτερο ταλέντο μαθιτίς.

Στο Αγαλκαλάκι κάναμε μαζί τα μαθιματα κε με ετίμαζε να μπο ςτιν ιερατικί ςχολί. Σιζιτόντας για τα ζιτίματα τυ επαναςτατικύ κινίματος με ετίμαζε κε για τον πολιτικὸ αγόνα.

Σιναντύςε ςιχνά τυς χοριάτες κε κυβέντιαζε μαζί-τυς.

Θιμάμε ένα τέτιο περιςτατικό:

Μιά φορά εκί πυ πιγέναμε ίδαμε στο δρόμο γεοργύς, πυ αναπαβόντανε ςτον κάμπο.

—Έλα να πάμε ςιμά-τυς,—μυ πρότινε ο ςίντροφος Στάλιν.

Σιμόςαμε. Βλέποντας, με τί μαγάλι όρεκςι έτρογε ο ένας απ' τυς χοριάτες πςομί με λόμπιο, ο ςίντροφος Στάλιν ρότιςε:

—Γιατί να τρότε έτςι άςχιμα; Αφύ μόνι-ςας οργόνετε, ςπέρνετε, μαζέβετε τι ςοδιά. Όςτε μπορίτε να ζίτε καλίτερα;

Ο χοριάτις τυ απάντιςε:

—Τα μαζὲβυμε μόνι-μας, μα πρέπι να δόςυμε ςτον υριάντνικο, να δόςυμε ςτον παπά κ' εμάς τί θα μας απομίνι;

Έτςι πιάςαμε κυβέντα κι' ο ςίντροφος Στάλιν άρχιςε αγάλια-αγάλια να εκςιγάι γιατί ζι άςχιμα ο χοριάτις, πιός τον εκμεταλέβετε, πιί ίνε ι φίλι τυ κε πιί ίνε ι εχτρί-τυ. Ο ςίντροφος Στάλιν τυς μιλύςε τόςο απλά κε ςινκινιτικά, πυ ι χοριάτες τον παρακαλέςανε να έρχετε ακόμα να τυς μιλάι.

Μαθένοντας ςτιν ιερατικί ςχολί, κυβαλύςε ςιχνα παράνομι λιτερατύρα. Ο επιθεοριτίς τις ιερατικίς ςχολίς ο καλὸγερος Ντιμίτρι ίθελε με κάθε τρόπο να πιάςι τον Στάλιν με τι λιτερατύρα. Μα ο ςίντροφος Στάλιν έκριβε τι λιτερατύρα, τόςο επιτίδια, πυ ο καλόγερος Ντιμὶτρι δεν μπορὺςε πολίν κερό να τον πιάςι.

Οςτόςο μια φορά ο καλόγερος κριφοςίμοςε τον Σοςό, όταν διάβαζε ένα παράνομο βιβλίο. Το άρπακςε επιτίδια απ' τα χέρια τυ Σοςό, μα ο Σοςό το κςανάρπακςε πίςο.

Ο καλόγερος Ντιμίτρι αγανάχτιςε:

—Μίπος δε βλέπις με πιόνα έχις να κάνις;

Ο Σοςό έτριπςε τα μάτια-τυ, τον κίτακςε προςεχτικά κε απάντιςε:

—Βλέπο μπροςτά-μυ μια μάβρι βύλα κε τίποτα άλο.

Σίμφονα με τις οδιγίες κε κάτο απ' τιν καθοδίγιςι τυ ςίντροφυ Στάλιν οργανόςαμε μαθιτικί ςοςιὰλ-διμοκρατικί επιτροπί.

Στυς ομίλυς, πυ ένονε ι επιτροπί αφτί, ίμαςταν κάπυ 100-125 άνθροπι. Πλιρόναμε ςινδρομὲς (απὸ 10-20 καπίκια το μίνα). Εγό τα μάζεβα κε τα έδινα ςτιν κοματικί επιτροπί.

Ι αναμνίςις αφτές θα ζύνε πάντα στο νύ-μυ.

ΑΚΣΙΟΜΝΙΜΟΝΕΦΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Μάθενα ςτιν εκλιςιαςτικί ςχολί τυ Γόρι κ' ίςτερα ςτιν ιερατικί ςχολί τυ Τμπιλίςι, κε ςτα χρόνια αφτά ανταμονόμυνα με τον Στάλιν.

Απόμιναν ςτο νύ-μυ τα φορέματα, πυ φορύςε ο Ιοςίφ Ντζυγαςβίλι όταν ίρθε το χιμόνα ςτο ςχολιό. Ι περιπιιτικιά μιτέρα-τυ, πυ κέρδιζε τα χριαζύμενα για τι ζοί-τυς απ' τιν κοφτικί, το ράπςιμο κε τιν πλίςι, προςπαθύςε για το γιό-τις—να ίνε ντιμένος θερμά κε καλά.

Ο Ιοςίφ φορύςε μπλε παλτό, ποδίματα, κετςεδένιο καπέλο κε νκρίζα πλεχτά γάντια. Μας άρεζε το χτιπιτόχρομο καςκόλ-τυ!

Στις καλοκεριάτικες διακοπές, γιρίζοντας ςτο Γόρι απ' το χοριό-μυ Μπερςυέτι, επιςκέφτικα τον Ιοςίφ κε βγίκαμε για περίπατο ςτο δρόμο...

Άρχιςα να λέγο για το θεό. Ο Ιοςίφ μ' άκυε κ' ίςτερα από ενός λεφτύ ςιοπί απάντιςε:

—Το κςέρις, πος μας γελάνε, θεός δεν ιπάρχι...

Τα λόγια αφτά μ' έκαναν να θαβμάςο.

Από κανένα δεν άκυςα ακόμα τέτια λόγια.

—Σοςό, τί λες;!

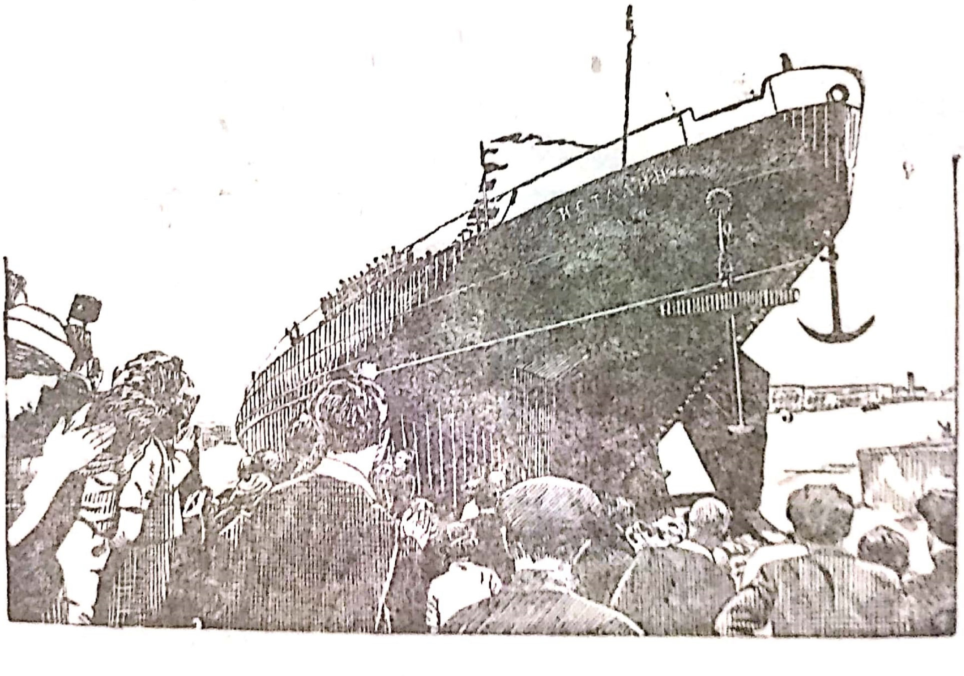
—Θα ςυ δόςο να διαβάςις ένα βιβλίο, όπυ θα δίς, ότι ο κόςμος κι' όλι ι ζοί ίνε φτιαγμένι ολότελα αλιότικα κ' ι κυβέντες για το θεό ίνε φλιαρίες,—ίπε ο Ιοςίφ

—Τί βιβλίο ίνε αφτό;—ενδιαφέρθικα.

—Ο Δαρβίνος. Να το διαβάςις το δίχος άλο!—απάντιςε ορμινεφτικά ο Ιοςίφ...

Μεγάλι διαςκέδαςι για μας ςτιν ανιπόφορα αποπνιχτικί ατμόςφερα τις ιερατικίς ςχολίς ίταν τα τραγύδια. Εφχαριςτιόμαςταν πάρα πολί, όταν ο Σοςό μας τραβύςε ςτο κόρο κε με τιν ιχιτερί, εφχάριςτι φονί-τυ άρχιζε να τραγυδάι τα αγαπιτά-μας λαικά τραγύδια.

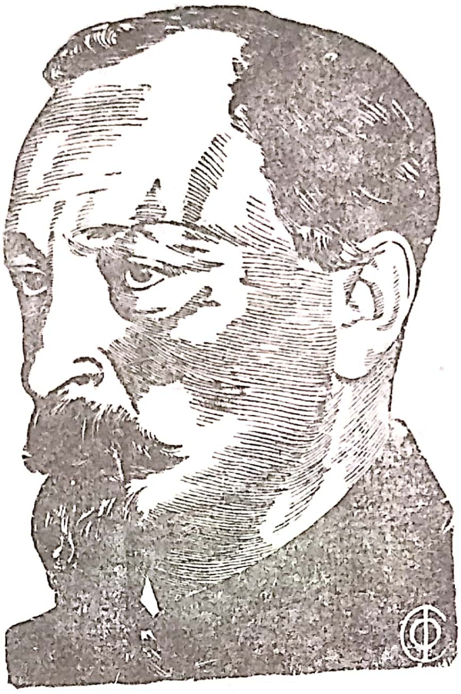
Γ. ΓΛΥΡΙΔΖΕ

Στο ναφπιγίο ον. Σ. Ορτζονικίδζε (Λενινγράντ) χτίςανε το μεγαλίτερο παγοθραφςτικό «ΙΟΣΙΦ ΣΤΑΛΙΝ». Το παγοθραφςτικό «Ιοςίφ Στάλιν» θα δυλέβι ςτο Βόριο Παγομένο οκεανό.

ΣΤΟ ΚΛΙΣΕ: Ι καθέλκιςι τυ παγοθραφςτικό «ΙΟΣΙΦ ΣΤΑΛΙΝ».

Ο ΣΙΔΕΡΕΝΙΟΣ ΙΠΟΤΙΣ ΤΙΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

Φ. Ε. ΔΖΕΡΖΙΝΣΚΙ.

Στις 11 τυ Σεπτέμβρι σιμπλιρόνυντε τυ 60-χρονα απ'τιν ιμέρα πυ γενίθικε ο αλιζμόνιτος ιπότις τις Επανάστασις, ο Φέλικς Εδμόντοβιτζ Δζερζίνςκι.

Από 17 χρονό πέρνι μέρος στυς ςοσιαλ-διμοκρατικύς ομίλυς. Αρχίζι για πρότι φορά να μελετάι τα έργα τυ Μαρκς κε Ένκελς. Ίστερα από ένα χρόνο γίνετε μέλος τις οργάνοσις τις λετονικίς ςοσιαλ-διμοκρατίας.

Στις αρχές τυ 1897 το κόμα στέλνι τον Φ. Δζερζίνςκι στο Κόβνο, όπυ δεν ίχε τότε ςοσιαλ-διμοκρατικί οργάνοσι. Εκί στις φάμπρικες κάνι επαναστατικί δυλιά ανάμεσα στυς εργάτες, γίνετε οργανοτίς τον εργατικόν απεργιόν.

Στα τέλι τυ 1897 αρεςτάρυν για πρότι φορά τον Δζερζίνςκι κε ίστερα από ένα χρόνο φιλακί τον εκςορίζυν για τρία χρόνια. Το 1899 φέβγι απ'τιν εκςορία στο Βίλνο κι' από 'κι στι Βαρςάβα. Εκί παλέβι σταθερά για μια επαναςτατικί ςοσιαλ-διμοκρατικί οργάνοσι ενάντια στα μικρομπυρζυαζικά κε εθνικιστικά στιχία.

Το Φλεβάρι τυ 1900 αρεςτάρυν πάλι τυ Δζερζίνςκι. Τον δικάζυν για 2 χρόνια φιλακί κε 5 χρόνια εκςορία στιν Ανατολικί Σιβιρία. Μα στο δρόμο προς το Βιλιύιςκ φέβγι. Αφτί τι φορά ο Δζερζίνςκι φέβγι για το εκςοτερικό.

Το 1905 ο Δζερζίνςκι οργανόνι μια τεράςτια προτομαγιάτικι διαδίλοσι στι Βαρςάβα.

Το 1906 ο Δζερζίνςκι πιγένι σαν αντιπρόσοπος στο ενοτικό σινέδριο τις Στοχόλμις, όπυ τον εκλέγυν μέλος τις Κεντρικίς επιτροπίς τυ ΡΣΔΕΚ.

Ένα διάςτιμα δυλέβι στιν Πετρύπολι κ'ίςτερα κςαναφέβγι στι Βαρςάβα. Εκί πάλι τον αρεςτάρυν κε το 1907 απελεφθερόνετε με ενκίςι. Το 1908 πάλι τον αρεςτάρυν κε τον καταδικάζυν για 10 χρόνια φιλακί.

Στα τέλι τυ 1909 εκςορίζυν τον Δζερζίνςκι στι Σιβιρία απ' όπυ φέβγι στο Κράκοβο.

Το 1912 πάλι τον αρεςτάρυν κε τον καταδικάζυν για άλα 3 χρόνια κάτεργο.

Ίςτερα απ' τι φιλακί έρχετε στι Μόςχα, όπυ το 1916 τον καταδικάζυν ακόμα για 6 χρόνια κάτεργο.

Ι Επανάςταςι τυ 1917 γλιτόνι τον Δζερζίνςκι απ'τι φιλακί.

Στις μέρες τις επανάςταςις ο Δζερζίνςκι μαζί με τον Στάλιν κε Σβερντλόφ γίνετε μέλος τις Στρατιοτικο-επαναςτατικίς επιτροπίς τυ επιτελίυ τις επανάςταςις.

Το Δεκέμβρι τυ 1917 οργανόνετε ι Πανροςικί Έκταχτι Επιτροπί (ΒЧΚ) κε ο Δζερζινςκι αναλαβένι τιν καθοδίγιςι αφτίς τις επιτροπίς στον αγόνα ενάντια στιν αντεπανάςταςι.

Ο ς. Στάλιν ονόμαςε τον Δζερζίνςκι «τρόμο τις μπυρζυαζίας». Δύλεβε νίχτα-μέρα οργανόνοντας τι δυλιά τις Π.Ε.Ε., κςεςκεπάζοντας τις μιχανοραφίες τον εχτρόν.

Το κόμα έςτελνε τον Δζερζίνςκι στις πιο ιπέφθινες δυλιές. Έπρεπε ν'ανορθοθί ι μεταφορά κε το Κόμα αναθέτι τι δυλιά αφτί στον Δζερζίνςκι. Δυλέβι ταφτόχρονα κε πρόεδρος τις Π.Ε.Ε. κε Λαικός Κομιςάρος τις Σινκινονίας. Έπρεπε να ανορθοθί ι βιομιχανία, πυ καταστράφικε στα χρόνια τυ πολέμυ. Το Κόμα αναθέτι στον Δζερζίνςκι

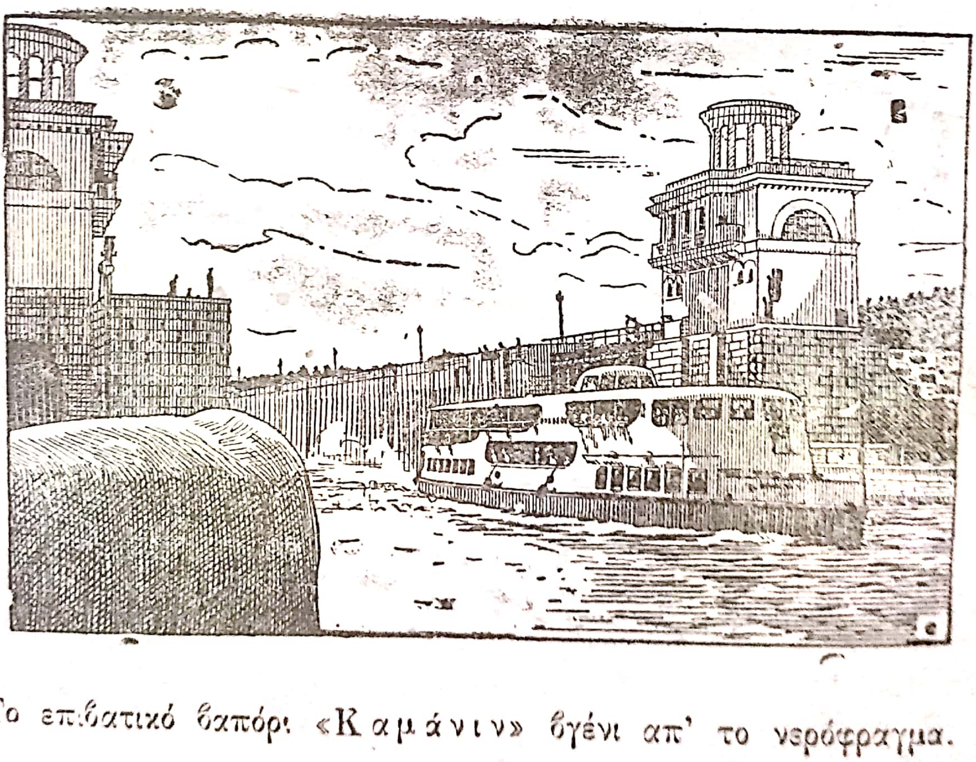
τιν καθοδίγισι τυ Ανότατυ Σιμβυλίυ τις Λαικίς Ικονομίας. Ο Δζερζίνςκι εκςακολυθάι με τιν προτινί ενέργια να παλέβι ενάντια ς' όλυς τυς εχτρύς τυ κόματος—τυς τροτςκιςτές κε ζινοβιεβικύς—τυς προδότες τις επανάςτασις.

Όταν ςτι χόρα-μας ίχαμε πολά πεδιά-μπεζπριζόρνικυς, ο Δζερζίνςκι δίνι τις καλίτερες δινάμις τον τζεκίςτον, πυ αγονίζοντε για τιν αποκατάςτασι αφτόν τον μπεζπριζόρνικον. Με τιν προτοβυλία-τυ οργανόνοντε ι πρότες εργατικές κομύνες από μπεζπριζόρνικυς. Ο Δζερζίνςκι φρόντιζε πάντα για τα πεδιά.

Ο Δζερζίνςκι ίτανε ο πρότος τζεκίςτας τις χόρας-μας, πιςτός ςιμπολεμιςτίς τυ Λένιν κε τυ Στάλιν. Αγονιζότανε αδιάλαχτα ενάντια ς'όλυς τυς εχτρύς τις επανάςτασις, τυς εχτρύς τυ κόματός-μας, τςάκιζε αλίπιτα τυς τροτςκιςτές, ζινοβιεβικύς κε τυς άλυς αντεπαναςτάτες. Ι Τζεκα-Γεπεu κάτο απ' τιν καθοδίγισί-τυ ίτανε τρομερό κςίφος τις επανάςτασις. Ο προδότις Γιαγόντα προςπαθύςε να κςακονίςι το όπλο αφτό. Τόρα αναγενιθίκανε ι παραδόςις το Φ. Δζερζίνςκι ςτα όργανα τυ Λαικύ Κομιςαριάτυ τον Εςοτερικόν Ιποθέςεον (НКВД), πυ τα καθοδιγάι ο ςταλινικός Λαικός κομιςάρος Ν. Ι. Γεζόφ.

Θ. Σ.

ΣΤΟ ΚΑΝΑΛΙ ΒΟΛΓΑΣ-ΜΟΣΧΟΒΑΣ

Το επιβατικό βαπόρι «Καμάνιν» βγένι απ' το νερόφραγμα.

Γ. ΣΕΝΚΕΒΙΤΖ

Ο μυζικός ΓΙΑΝΚΟ

Το μορό γενίθικε αδίνατο, αροςτιάρικο.

Ι γιτόνιςες, πυ μαζεφτίκανε ολόγιρα ςτο κρεβάτι τις μιτέρας-τυ, κυνύςανε τα κεφάλια-τυς κε γι' αφτινα κε για το μορό.

Ι Σιμάνοβα, πυ ίτανε ι εχτιπνότερι απ' όλες, άρχιςε να παριγορί τιν άροςτι.

—Ελάτε,—ίπε ι Σιμάνοβα,—ν' ανάψο για ςας κερί. Από ςας πια δε θάχι χαίρι, κυμπάρα, ίνε πια κερός να ετιμαςτίτε για τον άλο κοζμο, κε να ςτιλετε για παπά να ξομολογίςι τις αμαρτίες-ςας.

—Αλιθια,—ςιμφόνιςε ι άλι.—Κε το πεδάκι τόρα κιόλας πρέπι να το βαφτίςυμε, αφτό κε τον παπά δε θα περιμένι. Καλά αν δεν πεθάνι αβάφτιςτο.

Λέγοντας αφτά, άναψε ένα κερί, ίςτερα, πέρνοντας το μορό, το ράντιςε με νερό έτςι πυ άρχιςε να μιςοανοίγι τα ματάκια-τυ κε πρόφερε.

—Σε βαφτίζο κε ςυ δίνο το όνομα Γιαν. Κε τόρα, ψιχί χριςτιανικί, πίγενε εκί απ' όπυ ίρθες. Αμίν!

Μα ι «χριςτιανικί ψιχί» δεν ίθελε καθόλυ να πάι εκί απ' όπυ ίρθε, κε ν' αφίςι το αδινατύτςικο κορμάκι. Αντίθετα, άρχιςε να κυνάι τα ποδάρια-τυ κε να κλέι, αν κε τόςο ςιγανά κε λιπιτερά, πυ ι γιτόνιςες λέγανε:

—Μπορίς να νομίςις, πος ψιλομιαυλίζι κανένα γατάκι...

Στίλανε για παπά. 'Ιρθε ο παπάς, έκανε τι δυλιά-τυ κε έφιγε.

Μα ι άροςτι έγινε καλίτερα. 'Ιςτερα από μια βδομάδα πίγε να δυλέψι. Το μορό μόλις ανάςενε, μα οςτόςο ανάςενε. Μόλις τον τέταρτο χρόνο, τιν άνιξι έγινε λίγο καλά κε όπος-όπος έφταςε τα δέκα χρόνια τις ζοίς-τυ.

'Ιτανε ξεραχιανό, ιλιοκαμένο, με πριζμένι τιν κιλιά κε πεζμένα τα μάγυλα. Τα μαλιά τυ ίχανε χρόμα λιναριύ, ίτανε ςχεδόν άςπρα, πέφτανε ςτα γυρλομένα ανιχτόχρομα ματάκια-τυ, πυ κιτάζανε τον κόζμο, έτςι, ςα να ίτανε καρφομένο το βλέμα-τυς μακριά ςτον ορίζοντα. Το χιμόνα ο Γιανκό καθότανε πίςο απ' τι ςόμπα κε έκλεε απ' το κρίο, κε καμιά φορά κε απ' τιν πίνα, όταν ι μάνα-τυ δεν ίχε τί να μαγιρέψι.

Το καλοκέρι φορύςε ένα πυκαμιςάκι, ζοζμένο μ' ένα γαιτάνι, κε ςτο κεφάλι φορύςε ψάθινο καπέλο. 'Οταν κίταζε κάτο απ' το ςχιζμένο γίρο τυ καπέλυ-τυ ςα να έμιαζε με ςπυργίτι, πυ ςίκονε προς τα πάνο το κεφάλι-τυ.

Ι μάνα-τυ, ι φτοχιά μεροκαματιάρα, κακοπερνύςε από μέρα ςε μέρα ςαν το χελιδόνι κάτο απ' τιν ξένι ςτέγι. Μπορί κε να τον αγαπύςε με το δικό-τις τρόπο, μα ςιχνά τον έδερνε κε τον ονόμαζε ςινιθος διαβολόπυλο.

Στον όγδοο χρόνο τις ζοίς-τυ έκανε πια το τζομπανόπυλο κε όταν δεν ίχανε ςτο ςπίτι-τυς τί να φάνε, πίγενε ςτο δάςος για μανιτάρια. Δεν μπορύςε να καταλάβι κανένας πός δεν τον έφαγε εκί ο λίκος.

Δεν ίτανε ζδέλτο πεδί κε, όπος όλα τα χοριατόπεδα, όταν μιλύςε με τυς ανθρόπυς, έχονε το δάχτιλο ςτο ςτόμα-τυ. Δεν έλπιζε ο κόζμος, ότι απ' αφτόν θα δγι κανένας άνθροπος τις προκοπίς, δεν ελπίζανε να μεγαλόςι κε να τον χέρετε ι μάνα-τυ, γιατί δεν ίχε όρεκςι για δυλιά.

Κε ίτανε ακατανόιτο, πος ςινέδικε να έχι προκοπί μόνο για ένα—για τι μυςικί. Τιν άκυε παντύ, κε μόλις μεγάλοςε λιγάκι για τίποτα άλο ύτε κε ςκεφτότανε.

Τίχενε να πιγένι ςτο δάςος με το κοπάδι ίτε με τα πεδιά για να μαζέψι ραγόκαρπυς, γίριζε δίχος ραγόκαρπυς κ' έλεγε τραδλίζοντας:

—Μαμά! Εκί ςτο δάςος έπεζε κάτι οι! οι!

Κ' ι μάνα-τυ γι' αφτό τον φοδέριζε: «Θα ςυ πέκςο, εγό, θα ςυ πέκςο! Θα δις!..»

Κε τύδινε καμιά φορά «μυςικί» με τι χυλιάρα. Το πεδί φόναζε, έδινε το λόγο-τυ, ότι άλι φορά δε θα το κάνι κε οςτόςο πάλι ςκεφτότανε: «Μα ςτο δάςος έπεζε κάτι!» Μα τι; Μα μίπος το ίκςερε;

Τα πέφκα, ι οςτριές, ι ςιμίδες, το φλόρι—όλα πέζανε, όλο το δάςος κι' όλα μαζί.

Επίςις κε ο αντίλαλος...

Στον κάμπο έπεζε το μαδροπύλι, ςτον κίπο κάτο απ' το ιπόςτεγο—τα ςπυργίτια, κε έτςι, πυ ςα να λιγίζανε ι διςινιές! Τα δράδια άκυε φονές πάνο απ' το χοριό κε, αλίθια, νόμιζε, πος όλο το χοριό τραγυδί. Κι' όταν τον ςτίλανε για δυλιά, να ςκορπάι τιν κοπριά, ακόμα κι' ο άνεμος τραγυδύςε ςτο δικράνι-τυ.

Μια φορά ο ιπιρέτις τον ίδε να ςτέκετε με αναμαλιαζμένο το κεφάλι-τυ κε να ακύι τον άνεμο, πυ έπεζε ςτο δικράνι-τυ, τον ίδε κε λίνοντας τι ζόνι, τον έδιρε για να τον θιμάτε. Μ' αφτό δε δοίθιςε.

Ο κόζμος τον ονόμαςε Γιανκό-μυςικό.

Τιν άνικςι έφευγε απ' το ςπιτι για να πάι ςτο ριάκι να φτιάκςι φλογέρες.

Τις νίχτες, όταν ι δατράχι κοάζανε, ι ορτικομάνες τςιρίζανε ςτα λιδάδια, ι νκιόνιδες φονάζανε ςτι δροςιά κ' ι πετινί λαλύςανε πίςο απ' τυς φράχτες, ο Γιανκό δεν μπορύςε να κιμάτε κι' όλο άκυε. Κε πιός κςέρι, τί μυςικί έδριςκε ς' αφτά!.. Ι μάνα-τυ δεν μπορύςε να τον πάρι μαζί-τις ςτι φραικοκλιςιά (κοςτιόλ). Μόλις άρχιζε να πέζι το όργανο ίτε αρχίζανε να ψάλυν, τα μάτια τυ Γιανκό θολόνανε κε ο ίδιος κςεχνιότανε.

Τι νίχτα ο φίλακας τυ χοριύ ίδε πολές φορές πος γλιγοροπερνύςε το άςπρο πυκάμιςο τυ Γιανκό κε κριφοςίμονε ςτιν ταδέρνα. Εκί, ςτριμογμένος ςτον τίχο, άκυε. Στιν ταδέρνα ι άνθροπι χορέδανε με όρεκςι τον «ομπερτάς». Τα παλικάρια φονάζανε «ο-χο!» Ακυόντανε ι τακυνιές κε ι φονές τον κοριτςιόν. Τα διολιά τραγυδύςανε ςιγανά: «Τραγύδι, γλέντι κε χορό!» κε ι μπαςαδιόλα ςοδαρεμένι έκανε το ςεκόντο με τιν τραχιά φονί-τις.

Το παράθιρο τις ταδέρνας φοτιζότανε ζοιρά κε το κάθε δοκάρι, ςαν να φενότανε, πος κι' αφτό επίςις τινάζετε, τραγυδάι κε χορέδι.

Κι' ο Γιανκό άκυε...

Τί θάδινε για να έχι διολί, πυ τραγυδάι γλικά: «Τραγύδι, γλέντι κε χορό!» Τέτια ςανιδάκια πυ τραγυδάνε! Νε, μα από πύ να τα έδρι; Πύ τα φτιάχνυν; Έςτο κε μια φορά να τύδιναν ςτα χέρια ένα τέτιο πράμα... Μα πύ να δρεθί! Για το Γιανκό κάνι μόνο να ακύι, κε κίνο, όςπυ να τον φονάκςι ο φίλακας μέςα ςτο ςκοτάδι:

—'Αιντε, ίνε κερός να πας ςπίτι, αλανιάρικο!

Τότε το κςιπόλιτο πεδί τόςτριδε για ςπίτι κε από πίςο, μέςα ςτο ςκοτάδι, τον έφτανε ι φονί τυ διολιύ: «Τραγύδι, γλέντι κε χορό!» κε ι ςινκρατιμένι φονί τις μπαςαδιόλας πυ έκανε το ςεκόντο τυ διολιύ. 'Ιτανε μεγάλι γιορτί για το Γιανκό ν' ακύςι διολί ςε καμιά χαρά ίτε τι μέρα τις ςοδιάς. 'Ιςτερα απ' αφτό ανέδενε ςτι ςόμπα κε ολόκλιρες μέρες δεν έλεγε τίποτα, κιτάζοντας μέςα απ' το ςκοτάδι, ςαν κανένας γάτος με τα γιαλιςτερά-τυ μάτια.

Επιτέλυς έφτιακςε ο ίδιος διολί από

ϛανιδάκια κε από αλογίϛιες τρίχες, μα το διολί-τυ δεν ίθελε να πέζι έτϛι όμορφα, όπος το διολί τις ταδέρνας: τϛίριζε ϛιγανά-ϛιγανά ϛαν κανένα κυνύπι ίτε ϛαν ποντίκι. Οϛτόϛο ο Γιανκό έπεζε το διολί αφτό απ' το πρωί ος το δράδι, αν κε τυ δίνανε τόϛες κατραπακιές γι' αφτό, πυ άρχιϛε να μιάζι με χτιπιμένο άγυρο μίλο. Μα, όπος φένετε, έτϛι ίτανε τις τίχις-τυ!

Το πεδί αδινατύϛε ολοένα κε πιο πολί, μόνο ι κιλιά-τυ ίτανε πάντα φυϛκομένι κε τα μαλιά-τυ έγιναν πιο πικνά. Τα ανιχτά-τυ μάτια ολοένα κε πιο ϛιχνά δακρίζανε. Κι' ολοένα κε πιο δαθιά πέφτανε τα μάγυλα κε το ϛτίθος-τυ.

Δεν έμιαζε καθόλυ με τ' άλα πεδιά, πιο πολί έμιαζε με το διολί-τυ, πυ ίτανε φτιαγμένο από ϛανιδάκια κε μόλις έδγαζε τι φονί-τυ.

Πριν απ' τι νέα ϛοδιά ϛχεδόν πέθενε απ' τιν πίνα γιατί τρεφότανε με ομά καρότα κε με το όνιρο να αποχτίϛι διολί.

Μα αφτό δεν τον έφερε ϛε καλό.

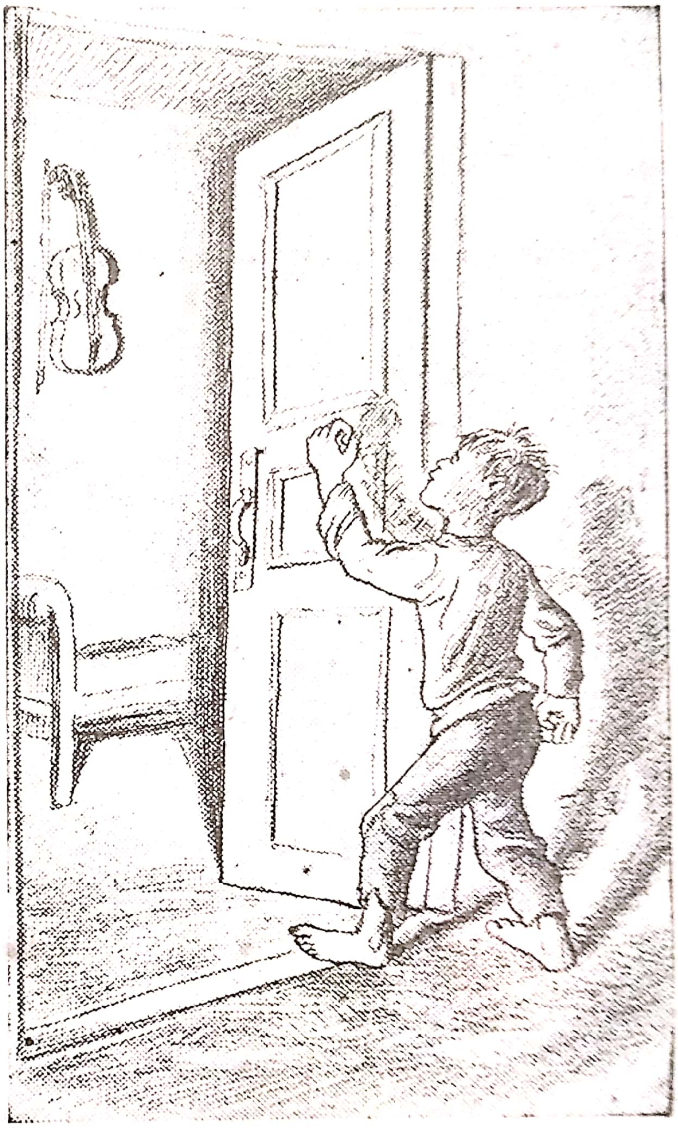
Στυ τϛιφλικά το ϛπίτι ο ιπιρέτις ίχε διολί, πυ το έπεζε κάποτε τα δράδια.

Ο Γιανκό πίγενε κριφά ανάμεσα απ'τα χορτάρια ϛτιν ανιχτί πόρτα τυ μπυφέ για να κιτάκϛι το διολί. Το διολί κρεμότανε ϛτον τίχο ακριδός απέναντι ϛτιν πόρτα.

Κι' όλι τιν πϛιχί-τυ το πεδί τιν έδινε για να κιτάζι το διολί αφτό. Το διολί τυ φενότανε ϛαν κάτι απρόϛιτο κιμίλιο, πυ δεν ίνε άκϛιος να το αγγίκϛι, τυ φενόνατε, ότι τ' αγαπάι μ' όλι τιν καρδιά-τυ. Κι' οϛτόϛο διψύϛε να το αποχτίϛι. Ίθελε έϛτο κε μια φορά να το πάρι ϛτα χέρια κε να το κιτάκϛι από ϛιμά. Ι μικρί φτοχιά καρδιά-τυ λαχταρύϛε, όταν ϛκεφτότανε για μια τέτια εφτιχία.

Μια φορά τι νίχτα δεν ίτανε κανένας ϛτο μπυφέ. Τ' αφεντικά τυ τϛιφλικιύ φίγανε προπολύ ϛτο εκϛοτερικό, το ϛπίτι ίτανε έριμο κε ο ιπιρέτις έμενε ϛτα πίϛο διαμερίϛματα. Κριμένος ϛτα χορτάρια ο Γιανκό κίταζε από πολίν όρα ϛτιν ανιχτί πόρτα το ϛκοπό όλον τον επιθιμιόν-τυ.

Στον υρανό φότιζε το φενκάρι κε το φός-τυ έπεφτε πλάγια ϛτο παράθιρο τυ μπυφέ κε καθρεφτιζότανε ϛαν ένα μεγάλο φοτινό τετράγονο ϛτον απέναντι τίχο.

Το τετράγονο αφτό ϛίμονε αγάλια-αγάλια ϛτο διολί, όϛπυ, επιτέλυς, το φότιϛε ολότελα. Φενότανε, ότι απ' το ϛκοτινό δάθος τις κάμαρας το διολί πιτϛιλάι αϛιμένιο φος. Ι άκρες κε τα εκϛονκομένα μέρι τυ διολιύ ίτανε φοτιϛμένα τόϛο πολί, πυ ο Γιανκό μόλις μπορύϛε να τα κιτάζι. Κάτο απ' αφτό το φος όλα φενόντανε κϛεκάθαρα: ι κίλες πλεδρές, ι κόρδες κε το κιρτομένο χερύλι. Φένκανε ϛαν πιγολαμπίδες τα κλιδιά τυ διολιύ, κε το δοξάρι κρεμότανε ϛαν αϛιμένια δέργα.

Πόσο θαβμάσια κε παραμιθένια ίτανε όλα αφτά! Με τι όρεξι τα κίταζε όλα αφτά ο Γιανκό! Κριμένος στα χορτάρια, ακουμπόντας με τυς ανκόνες στα γόνατα, καθότανε κε με ανιχτό το στόμα όλο κίταζε κε κίταζε. Μια τον κρατύσε στον τόπο-τυ κάπιος φόβος κε μια τον έσπροχνε μπροστά κάπια ακαταν κιτι δίναμι.

Λες, νάτανε μάγια;

Το βιολί στι λόμπσι τυ φενκαριύ φενότανε σα να έπλεε κε να σίμωνε το πεδί. Για μερικές στιγμές τρεμόζβινε για να ξαναλάμπσι ακόμα πιο πολί. Μάγια, πραγματικά μάγια!

Μα νά φίσιξε ο άνεμος. Θοριβίσανε σιγανά τα δέντρα, θροίξανε τα χορτάρια, κε ο Γιανκό άκυσε ξεκάθαρα:

— Έλα, Γιανκό! Στο μπυφέ δεν ίνε κανένας Έλα, Γιανκό!

Ι νίχτα ίτανε φενκαρόλυστι. Στο τσιφλικάδικο μπαξέ, πάνο απ' τιν τεχνιτί λίμνι το αιδόνι λαλύσε μια σιγανά με μια φοναχτά: «Έλα! Έμπα μέσα! Παρ' το!»

Ο εγοθίλις στριφογίριζε πάνο απ' το κεφάλι τυ πεδιύ κε φόναξε: «Μιν πας, Γιανκό! Δε χριάζετε!»

Μα ο εγοθ λις πέταξε κε απόμινε τ' αιδόνι κε τα χορτάρια πσιθιρίζανε ολοένα κε πιο καθαρά: «Εκί δεν ίνε κανένας»!

Το βιολί ξανάλαμπσε.

Ι κακόμιρι, μικρί κε σκεβρομένι φιγύρα προχορύσε αγάλια-αγάλια κε προσεχτικά, κε τ' αιδόνι λαλύσε: «Έλα! Παρ' το! Παρ' το!»

Από στιγμί σε στιγμί φενότανε ολοένα κε πιο σιμά το άσπρο πυκάμισό-τυ, προχορόντας στιν πόρτα τυ μπυφέ. Δεν το κρίβανε πια τα χορτάρια.

Στο κατόφλι τυ μπυφέ ακύετε ι σιχνί ανάσα τυ άροστυ στ.θυς τυ πεδιύ...

Άλο ένα λεφτό — κε το άσπρο πυκαμισάκι χάθικε, κε μόνο το ένα ξιπόλιτο ποδαράκι τυ φενότανε όξο απ' το κατόφλι.

Τυ κάκυ, εγοθ.λι, πετάς, ξανάρχεσε κε φονάζις: «Όχι, όχι!». Ο Γιανκό ίνε πια στον μπυφέ.

Σα να ξιπαστίκανε ι βατράχι, αρχίσανε να κοάζυνε στιν τεχνιτί λίμνι κε ξανασοπάσανε. Το αιδόνι έπαπσε να λαλί κε τα χορτάρια δε θροίζανε πια. Ο Γιανκό σερνότανε σιγανά κε προσεχτικά, μα άξαφνα τον έπιασε ο τρόμος. Στα χορτάρια ένιοθε τον εαφτό-τυ σαν κανένα μικρό αγρίμι, πυ πιάστικε στιν παγίδα. Ι κινίσις-τυ έγιναν βιαστικές, ι ανάσα-τυ σιχνί κε σφίριζε, το σκοτάδι τον τριγίριζε απ' όλες τις μεριές. Ι σιγανί καλοκεριάτικι αστραπί περνόντας απ' τιν Ανατολί στι Δίσι, φότισε ακόμα μια φορά τον μπυφέ κε το Γιανκό, πυ στεκότανε πανο στα τέσερα μπροστά στο βιολί με το κεφάλι σικομένο απάνο.

Μα ι αστραπί έζβισε, ένα σινεφάκι έκριπσε το φενκάρι κε τίποτα πια δε φενότανε κε δεν ακυότανε.

Ίστερα από μια στιγμί αντίχισε ένας ίχος, σιγανός, σιγανός κε κλαπσιάρικος, σα να άνκιξε κάπιος τις κόρδες... κε άξαφνα.

Μια τραχιά νισταγμένι φονί ρότισε θιμομένα πισο απ' τι γονιά τυ μπυφέ:

— Πιός ίνε εκί;

Άναπσε ένα σπίρτο στον τίχο, έφεξε κ' ίστερα...

Ακυστίκανε κατάρες, χτιπίματα, πεδιακίσιο κλάπσιμο, παρακάλια... γαβγίζματα, φος, πυ τρεμόζβινε στο παράθιρο, φονές στιν αβλί...

Τιν άλι μέρα ο καιμένος ο Γιανκό βρισκότανε μπροστά στο δικαστίριο τυ στάροστα.

Ετιμαζόντανε να τον δικάσυνε σαν κλέφτι; Βέβεα. Μα τον κίταξε ο δικαστίς κε ο στάροστας, όταν στεκότανε μπροστά-τυς, με χομένο το δάχτιλο στο στόμα, με γυρλομένα φοβιζμένα μάτια, μικρός, αδίνατος, κυρελιάρις, δίχος να καταλαβένι πυ βρίσκετε κε τί θέλυν απ' αφτόν...

Πός να δικάσυνε ένα τέτιο πεδαρέλι;... Ίνε μόλις δέκα χρονόν κε μόλις-μόλις στέκετε πάνο στα πόδια-τυ.

Να τον πάνε στιν φιλακί;

Μα οστόσο πρέπι να λιπιθύνε λιγάκι το πεδί. Ας τον πάρι ο φίλακας κε ας τον

στρόφι στις βεργιὲς για να μιν κλέβι άλι φορά, κε έτσι τελιόνυνε.

— Σοστά.

Φονάκσανε το φίλακα Στάχ.

— Πάρ' τονα κε να τυ στράπσις τις βεργιές για να θιμάτε.

Ο Στάχ κύνισε το ανόιτο θιριόδικο κεφάλι-τυ, πίρε το Γιανκό κάτο απ' τιν αμασκάλι, σαν κανένα γατάκι κε τον πίγε στιν αποθίκι.

Ο Γιανκό ίτε δεν καταλάβενε τί σινέβενε, ίτε κσιπάστικε πολί, μα δεν ιπε ύτε λέκσι κε μόνο κίταζε σαν το πυλάκι.

Ίνε ζιτιμα αν ίκσερε τί θα τυ κάνυν. Μόνο όταν ο Σταχ τον έβαλε καταγίς στιν αποθίκι κε, σικόνοντας πάνο το πυκαμισάκι-τυ, κσάμοσε με φόρα με τι βέργα στο χέρι, μόνο τότε ο Γιανκό φόνακσε:

— Μάνα-μυ...

Κ' ίστερα από κάθε χτίπιμα φόναζε: «Μάνα-μυ! Μάνα-μυ!», μα ολοένα κε πιο σιγά, αδίνατα, όσπυ, επιτέλυς, σόπασε ολότελα κε δεν καλύσε πια τι μιτέρα-τυ.

Το καιμένο σπαζμένο διολί.

— Αχ, ανόιτε, κακέ Στάχ! Μα πιός χτιπάι έτσι τα πεδιά;

Αφτός δα ίνε μικρός κι' αδίνατος κε πάντα ίτανε μισοπεθαμένος...

Ίρθε ι μιτέρα-τυ, τον πίρε στο σπίτι, — μα ανανκάστικε να τον κυβαλάι πάνο στα χέρια-τις.

Τιν άλι μέρα ο Γιανκό δε σικόθικε απ' το κρεβάτι, κε τιν τρίτι μέρα κατά το βράδι κσεψιχύσε σιγανά πάνο στον πάνκο σκεπαζμένος με σακόπανο.

Τα χελιδόνια τερετίζανε στιν κερασιά, πυ φίτρονε σιμά στιν καλίβα.

Μια αχτίδα τυ ίλιυ, μπένοντας στο παράθιρο, χρίσονε το ανιχτόχρομο αναμαλιαζμένο κεφαλάκι τυ πεδιύ κε το πρόσοπο, όπυ δεν απόμινε καμιά σταλιά έμα.

Το πεζμένο στίθος τυ Γιανκό ανάσενε αδίνατα κι' ο ίδιος σαν να αφυνκραζότανε το θόριβο τον δέντρον, πυ έμπενε μέσα απ' τ' ανιχτό παράθιρο.

Ίτανε βράδι, κε τα κορίτσια γιρίζανε απ' το θέριζμα τυ χορταριύ, τραγυδύσανε: «Εκὶ στα χόρτα τα χλορά!». Απ' το ριάκι έφτανε το τραγύδι τις φλογέρας. Ο Γιανκὸ άκυε για στερνί φορά πός έπεζε το χοριό.

Σιμά-τυ βρισκότανε το διολί-τυ, πυ ίτανε φτιαγμένο από σανιδάκια.

Άκσαφνα το πρόσοπο τυ ετιμοθάνατυ πεδιύ σα νάλαμπσε, κε απ' τα χίλια-τυ, πυ ασπρίζανε, κσέσπασε ένα ψιθιριστό:

— Μάνα-μυ.

— Τί θέλις, γιόκα-μυ;—ίπε ι μιτέρα-τυ, πυ τιν πνίγανε τα κλάματα.

— Μάνα, θάχο αλιθινό διολί;

— Νε, πεδάκι-μυ..

Δεν μπορύσε πια να μιλίσι: απ' τα

στίθια άξαφνα ξεπετάχτικε μια φονί ανέκφραστυ πόνυ. Έπεσε μπρύμιτα στο σεντύκι κι' άρχισε να στενάζι, σαν τρελί, σαν μιτέρα πυ κατάλαβε, ότι δε θα μπορέσι να γλιτόσι το πεδί-τις απ' το χάρο.

Κε πραγματικά δεν το γλίτοσε, γιατί, όταν σίκοσε πάνο το κεφάλι-τις κε κίταξε το Γιανκό, τα μάτια τυ μικρύ βιολιστί ίτανε ανιχτά, μα ακίνιτα, κε το πρόσοπό-τυ μελάνιασε κε κρίοσε.

Ι αχτίδα τυ ίλιυ επίσις έφιγε.

Αναπάψυ, Γιανκό.

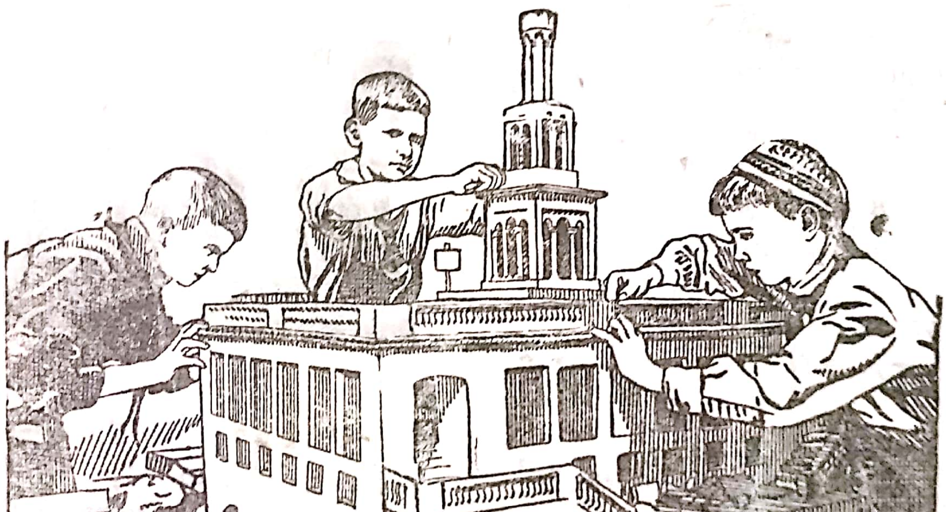
Την άλι μέρα γιρίσανε απ' την Ιταλία τ' αφεντικά τυ τσιφλικιύ. Έλεγε ο ένας στον άλο.

— Τί θαβμάσια χόρα ίνε ι Ιταλία.

Ίνε ευτιχία να βρίσκις εκί τάλαντα κε να τα βοιθάς.

Πάνο απ' το Γιανκό θροΐζανε ι σιμίδες.

Στον κίπο τυ «Παλατιύ τον Πιονέρον» τυ Λενινγράντ ι πιονέρι φτιάχνυν τα μοδέλα τυ καναλιύ Βόλγας—Μόσχοβας.

Θ. ΚΑΝΟΝΙΔΙ.

ΣΤΙΝ ΚΟΜΣΟΜΟΛΚΑ

Δε βγίκες απ' τις θάλαςας
τον άςπρο τον αφρό
Μιδέ απ' τυ Ολίμπιυ
τυ Δία το μιαλό.
Τ' Οχτόβρι ςένα γένιςε
Ι κόκινι φοτιά.
Ο βρόντος ςε νανύριςε
ι μπόρα, τα ςφιριά.
Μεγάλοςες ςτιν πάλι
τις τάκςις, πυ νικά
τις τάκςις, π' ατςαλόνι,
Μορφόνι κι' οδιγά.
Κ' ι νέα-μας ς' ανάθρεπςε
τυ Λένιν ι γενιά
Οργάνοςι με δίναμι
κι' ατράνταχτι καρδιά.
Δεν ίςε ςι γινέκα
τυ κόζμυ τυ παλιύ.

Ες' ίςε κομςομόλκα,
κορίτςι τυ κερύ,
πυ ίροες γενιέντε
Γιγάντι πολεμύν
Κε νέα κινονία
Στι γι διμιυργύν.
Εμπρὸς, λιπόν, περίφανα
ςτιν πάλι, θαρετά
πςιλά τυ ΚΙΜ το ςίμα
το βίμα ςτερεά.
Πιλότος ςτ' αερόπλανα
ςτα τράκτορ οδιγός.
Στο νέο-μας πεντάχρονο
ακράτιτι, εμπρός!
Στιν τέχνι κε ςτι μάθιςι
παράδιγμα, εςί
προτόπορι κι' ακλόνιτι
ςτι νέα-μας ζοί.

Α. ΡΙΟΝΙΣ

ΚΟΛΟΝΕΣ

Μέςα στα αμέτριτα τα βάθια τον εόνον
Παλιύς κερύς θιμίζοντας κςανά,
ςας ίβραμε πολίτιμο στολίδι τον αρχόντον,
Πυ ιπςόνατε τι δόκςα μια φορά
πςιλά.

Κολόνες, πυ ςκεπάζατε με πςέμα τιν
αλίθια
Τυς τìρανυς φιλάγοντας πιςτά,
Απάνο το βάρος-ςας πατύςε μίρια ςτίθια
Τυ δύλυ, τυ αγρότι, τυ ραγιά
φριχτά.

Κάταςπρυς ιπςόνατε ςτα ίπςι Παρθενόνες,
Βαθìπλυτον αρχόντον θιςαβρύς
Μέςα-ςας φιλάγατε, φριχτά τςαλαπατόντας
Χιλιάδον δύλον πόνυς κε τρανύς
καιμύς.

Πέρας' από πάνο-ςας ο χαλαςτίς ο χρόνος
Κε μίνατε ερίπια θλιβερά
Αγίριςτα τα χρόνια κε τα γλέντια τον
αρχόντον
Ιπςόνετε πια νέα γενεά
Κε νά......

Τυ δύλυ, πυ αφέντις—τόρα φτιάνι νέα
ζίςι
Ελέφτερι, πανόρια, λαμπερί
Ι ομορφιά-ςας κàταςπρες Κολòνες θα ςτο-
λίςι
Τις μέρες τις ιλιόφοτις χριςίς
ζοίς.

Ι ΓΙΝΕΚΑ ΤΥ ΠΣΑΡΑ

(ΑΣΤΥΡΙΑΝΟ ΛΑΙΚΟ ΔΙΓΙΜΑ)

Το λαικὸ διίγιμα «Ι γινέκα τυ πςαρά» το γράπςανε κάμποςα χρόνια πριν ς' ένα απ' τα χοριά τις Αςτυρίας, όπυ ο ιςπανικός λαός χίνι τόρα το έμα τυ ιπεραςπίζοντας τιν ελεφθερία τυ απ' τυς ςταςιαςτές κε τυς ιντερβέντες.

Ο ιροικός ιςπανικός λαός αγαπάι τα τραγόδια, τα παραμίθια κε τα διιγίματα, πυ τα έχι τόςο πολά. Σ' αφτά φένετε ι ζοντανί διμιυργικί δίναμι τυ λαύ, ι ανεξαντλιτι φανταςία-τυ, ι θαρετί κε λαμπερί ιδέα για τι ζοί, το χιύμορ κε ι εξιπνάδα-τυ.

Μια φορά κ' ένα κερό ίτανε ένας άντρας κε μια γινέκα. Ο άντρας αγαπύςε πολί να πςαρέβι, μα πετίχενε πολί ςπάνια να πιάςι κανένα πςαράκι.

Κε νά, μια φορά τον βοίθιςε ι τίχι-τυ βγίκε απ' το ςπίτι προί νορίς κε έπιαςε μεμιάς ενιά πέςτροφες. Ίρθε ςτο ςπίτι πολί εφχαριςτιμένος κε λέι ςτι γινέκα-τυ:

—Σίμερα ίμυνα τιχερός, έπιαςα ενιά πέςτροφες. Μαγιρεπςέτις κ' εγό ας πάγο να προςκαλέςο τον παπά να φάι μαζί-μας.

Ι γινέκα μαγίρεπςε τις πέςτροφες κε λέι μόνι-τις:

—Ας φάγο καμια για να δοκιμάςο τί λογιό ίνε.

Έφαγε μια πέςτροφα, άγλιπςε τα χίλια-τις κε πίρε να φάι κι' άλι:

—Ίνε νόςτιμι! Ας φάγο κι' άλι για να δο, ίνε άραγε τόςο νόςτιμι ςαν τιν πρότι;

Έφαγε τι δέφτερι πέςτροφα κε ςκέφτετε:

«Τόρα πια απ' τις τρις πέστροφες, πυ πέφτυν στο μερτικό-μυ, απόμινε μόνο μια. Ας τι φάγο, λιπόν, κι' αφτίνα».

'Εφαγε κε τιν τρίτι κ' ίστερα λέι:

—Θα φάγο κε μια απ' τις πέστροφες τυ άντρα-μυ. Νά έτσι. Μυ φένετε, ότι αφτές ίνε ακόμι καλίτερες απ' τις δικές-μυ. Για να το δοκιμάσο, θα φάγο ακόμα μια.

Τιν έφαγε. Στο πιάτο απόμιναν το όλο τέσερις πέστροφες. Τις κίταξε κε σκέφτικε:

«Αν φάγο ακόμα μια, θα απομίνυν ακριβός τρις —από μια στον καθένα... Ας φάγο λιπόν τι δικιά-μυ πέστροφα. Θαβμάσια! Ας δοκιμάσο ίνε τόσο καλί όπος κε ι δέφτερι... 'Οτι γίνι ας γίνι! Αν θέλι πέστροφες ο παπάς, ας πάι να τις πσαρέπσι μόνος-τυ. Θα φάγο κε τι στερνί»...

Νά έρχετε ο άντρας-τις μαζί με τον παπά κε τι ροτάι:

—'Ινε έτιμες ι πέστροφες;

—Νε, νε! 'Ινε ολότελα έτιμες! Καθίστε, σενιόρ παπά, καθίστε στο τραπέζι.

'Εκατσε ο παπάς κ' ι γινέκα πίρε στιν πάντα τον άντρα-τις κε τυ λέι σιγανά:

—Ακόνισε καλά το μαχέρι για να κόπσυμε πσομί.

Ο άντρας απαντάι:

—Μα το μαχέρι κ' έτσι ίνε κοφτερό.

Ι γινέκα πάλι το δικό-τις:

—Ακόνισε κι' ακόνισε.

Ο άντρας πίγε ν' ακονίσι το μαχέρι, κ' ι γινέκα λέι τυ παπά!

—Κσέρετε, σενιόρ, τί κάνι ο άντρας-μυ;

—'Οχι, δέν κσέρο!

Νά, λιπόν: ακονίζι το μαχέρι για να σας κόπσι τ' αφτιά,— μυ το ίπε ο ίδιος. Φοβάμε, πος θα τρελάθικε. Γλιτόστε τον εαφτό-σας, σενιόρ παπά, φίγετε γλίγορα, φίγετε!

Ο παπάς όρμισε να φίγι κ' ι γινέκα φονάζι:

—'Ελα δο! 'Ελα δο! Ο παπάς πίρε κ' έφιγε τις πέστροφές-μας. Πιάς-τονα! Πιάς-τονα!

Ο άντρας έτρεκσε πίσο απ' τον παπά κε φονάζι:
— Σενιόρ παπά! Σενιόρ παπά! Δόστε-μυ μια-διό πέστροφες! —
Κι' ο παπάς τυ απαντάι:
— Ύτε μια κι' ύτε διο! Τ' αφτιά-μυ δεν ίνε για σας!

ΠΑΜΕ ΜΠΡΟΣ

(Τραγύδι τυ ισπανικύ λαικύ μετόπυ)

Πάμε μπρος με σφιγμένες κολόνες,
Κε ι δόκσα μπροστά μας καλί.
Κε τυ Λένιν το έργο ς' αγόνες
Κε σε νικες εμάς οδιγί!

Θα τυς θάπσυμ' εμίς τυς φασίστες,
Δε θα μίνι κανένας εχτρός.
Προλετάριι, γνίσιι πολίτες!
Μπρος, ενομένι μπρος!
Λεφτεριάς κε ιρίνις ι χτίστες,
Σ' ενιέα πάλι μπρος!

Απ' τα δάσι κε ος τ' ακρογιάλια,
Ι φασίστες τι χόρα χτιπύν.
Πιο σφιχτά τα τυφέκια! Τ' αχνάρια
Τον φασίστον γοργά θα ζβιστύν.

Τις κενύργιας ζοίς μις τεχνίτες.
Επανάστασις ίρθε κερός!
Προλετάριι, γνίσιι πολίτες!
Μπρος ενομένι μπρος!
Λεφτεριάς κε ιρίνις ι χτίστες,
Σ' ενιέα πάλι μπρος!

Μετάφρασι **ΕΛ. ΔΙΜΙΤΡΙΥ**

ΣΤΙΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΧΟΡΕΣ

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

ΜΑΒΡΙ ΚΙ' ΑΧΑΡΙ Ι ΖΟΙ-ΤΥΣ

Ι κατάστασι τις νεολέας στι Γερμανία ίνε απελπιστικί. Απ' τα 1.200.000 πεδιά πυ τελιόσανε το σκολιό το 1936, μόνο ι 350 χιλιάδες ίβρανε δυλιά σα μαθιτεβόμενι. 'Ολι ι άλι απομίνανε δίχος δυλιά κε πινάνε.

Χιρότερα απ' όλυς ζι ι νεολέα πυ πίρε ανότατι μόρφοσι. Απ' τυς 3.638 φιτιτές, πυ τελιόσανε πεδαγογικά ινστιτύτα, μόνο κάμποσι ίβρανε δυλιά.

'Ολι ι νέι στι Γερμανία από 19 χρονό ίνε ιποχρεομένι να γραφύνε μέλι στιν ένοσι τις χιτλερικίς νεολέας, κι' αν κανένας δε θα θελίσι να γραφί τότε φιλακίζυνε τυς γονίς-τυ στα στρατόπεδα σινκέντροσις για διο χρόνια. Κάθε νέος πυ σιμπλίροσε τα 20 χρόνια τις ιλικίας-τυ πρέπι να πάι να δυλέψι ιποχρεοτικά στα εργασιακά στρατόπεδα.

Νά τί γράφι ένας νέος εργάτις απ' το εργασιακό στρατόπεδο τυ Μάκλενμπυργ:

«... Εδό ίμαστε 358 πεδια. Δυλέβυμε στα χτίματα ενός τσιφλικά. Κάνυμε τιν πιο βαριά δυλιά. Κυβαλάμε πέτρες. Δυλέβυμε 10 όρες το μερόνιχτο. Ίστερα απ' τι δυλιά 2 όρες μας μαθένυνε τιν στρατιοτικί τέχνι. Μας φέρυντε απάνθροπα. Δε νόμιζα καμιά φορά, ότι μπορύν να κακομεταχιρίζυντε τόσο τον άνθροπο, μα αφτό γίνετε εδό.

Μας δίνυνε άσχιμο φαγί—τις διο μέρες μια φορά μας δίνυνε 100 γραμάρια μαργαρίνι κε 100 γρ. σαλάμι. Το ψομί-μας το ζιμόνυνε απ' το χιρότερο σικαλίσιο αλέβρι, κάθε μέρα κατά μέσο όρο αροστένυν από 30 πεδιά Τα παπύτσια-μας ίνε σχιζμένα, μα ίμαστε αναγκαζμένι να δυλέβυμε σιχνά μέσα στο νερό».

Τέτια ίνε ι ζοί τις νεολέας στι χιτλερικί χόρα.

ΕΓΙΠΤΟΣ

«Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΥΣ ΤΡΟΓΙ ΑΓΑΛΙΑ-ΑΓΑΛΙΑ»

Στα βαμπακοκαθαριστίρια, το βαμπάκι στις μιχανές το ρίχνυνε μόνο τα πεδιά. Τα πεδιά αφτά δυλέβυνε από 16 όρες το μερόνιχτο.

Στις 4 ι όρα το προί σορέβυντε όξο απ' τιν αβλόπορτα τυ εργοστάσιυ. Τα κακόμιρα πεδιά τρέχυνε να πάνε σ' αφτά τα φρικόδικα χτίρια, όπυ ο ξεκυφαντικός θόριβος συ τριπάι τ' αφτιά, ι πικνί κε βαριά σκόνι κρέμετε πάνο απ' τα κεφάλια. Εκί ο θάνατος τυς τρόγι αγάλια-αγάλια.

Τα πεδιά φοβύντε να μιν αργίσυνε στι δυλιά. Αν κανίς αργίσι έστο κε για ένα λεφτό, τον διόχνυν. Τα πεδιά απ' τα μακρινά χοριά, βασανιζμένα απ' τιν πολί βαριά δυλιά δεν πιγένυνε στα σπίτια-τυς. Πέφτυνε να κιμιθύνε πάνο στ' άχιρα κε σκεπάζυντε με σακιά.

Δεν κάνυνε διάλιμα. Αν το πεδί θέλι να φάγι, παρακαλί το γίτονά-τυ να κιτάζι τι μιχανί-τυ, όσπυ να φάγι.

Τέτια ίνε ι ζοί τον πεδιόν στι χόρα, όπυ βασιλέβυνε ι καπιταλιστές.

Ι παρτιζάνι με αριύς πιροβολιζμύς μποδίζανε τις μετακινίσις τον εχθρόν. Δε φτάνανε τα φισίνκια. Σε κάθε όπλο αναλογύσαν μόνο από διο-τρία φισίνκια. Κε ι ογδόντα πολιμιστές ίχανε μόνο πενίντα παλιά ντυφέκια διαφορις ολκίς.

Ι παρτιζάνι ίτανε κσαπλομένι κε δε μιλύσανε. Παρακολυθύσανε τιν καθε κίνισι τυ γιαπονέζικυ αποσπάζματος. Ο δρόμος προς τις σόπκες ι μόνι σοτιριά-τυς ίτανε κομένος. Ο κομαντίρος τυ αποσπάζματος Συν κρίφτικε πίσο απ' το λόφο. Τα φλογιζμένα μάτια-τυ κιτάζανε προσεχτικά τις κινίσις τις γραμίς τον γιαπονέζον. Ι κίκλοσι στένεβε ρίχνοντας τυς παρτιζάνυς στιν παγίδα.

Ι ΣΤΕΡΝΙ ΜΑΧΙ

Ο κομαντίρος Συν διο μέρες δεν έκλινε μάτι. Αφτός κε ι παρτιζανι ιχανε διο μέρες να φάνε. Το μεγάλο μίσος προς τυς γιαπονέζυς έκανε τυς απλοικύς αφτύς ανθρόπυς, πυ ακόμα χτες ίτανε ιρινικί γεοργί, ατρόμιτυς πολεμιστές. Ι γιαπονέζι δεν τυς αφ'σανε κανένα μονοπάτι για να γλιτόσυνε.

Ο Συν θιμίθικε τον αγαπιτό φιλο-τυ Τζάο Σαν-Τζι, τον αρχιγό τυ λαικύ παρτιζάνικυ στρατύ. Ο Τζάο θα έβρισκε διέκσοδο απ' τιν κατάστασι αφτί. «Όχι, δε θα έβρισκε,—απάντισε στον εαφτό-τυ ο Συν.—Ι μόνι διέκσοδος ίνε ο θάνατος. Ο θάνατος, πυ θα κοστισι πάρα πολί ακριβά στον εχτρό. Να σκοτόσυν όσο μπορύν πιο πολύς γιαπονέζυς κε να πεθάνυν τίμια! Να πεθάνυν έτσι, πυ ο θάνατός-τυς να κσεσικόσι νέες μάζες στον αγόνα ενάντια στυς εματοβαμένυς καταπιεστές-τυς».

Ι γιαπονέζικες γραμές παγόσανε. Στ' αφτιά τον παρτιζάνον έφτασε ι φονί τυ γιαπονέζυ ακσιοματικύ, πυ κυμάνταρε. Ι πολιβολιτές βγάλανε μπροστά τα πολιβόλα κε τα βάλανε απέναντι στι γραμί. Ι παρτιζάνι ζοιρέπσανε. Με τιν ίδια ικονομία, με τιν ίδια προσοχί, όπος κε πριν άρχισαν να πιροβολύνε τυς πολιβολιτές. Ο Συν σέρνοντας το χορμι-τυ κατέβικε απ' το λόφο κε διέτακσε με βραχνιαζμένι τι φονί να πάπσυν τυς πιροβολιζμύς. Ι παρτιζάνι σιγίσανε.

— Αδέρφια!—άρχισε να λέι ο Συν. Δεν έχυμε πολιβόλα κε φισίνκια. Ο θάνατος μας έπιασε κε μας παραφιλάγι. Αδέρφια! Μας περικικλόσανε ι εματοβαμένι κε καταραμένι εχτρί-μας δε θα μας ελείσυνε καθόλυ. Μα μίπος κανένας από μας θα δεχτί τι ζοί απ' τα εματοβαμένα-τυς χέρια; Όλι ι χόρα-μας, όλος ο λαός-μας λιόνι κάτο απ' τιν πίεσι τον γιαπονέζον. Αδέρφια, παλέπστε ος τιν στερνί στιγμι! Ας πεθάνυμε, μα ι ζοί-μας θα τυς κοστίσι ακριβά.

Ένας ασπρομάλις παρτιζάνος σέρνοντας το χορμί-τυ σίμοσε τον Συν, κάθισε ανακύρκυδα κε ίπε φοναχτά:

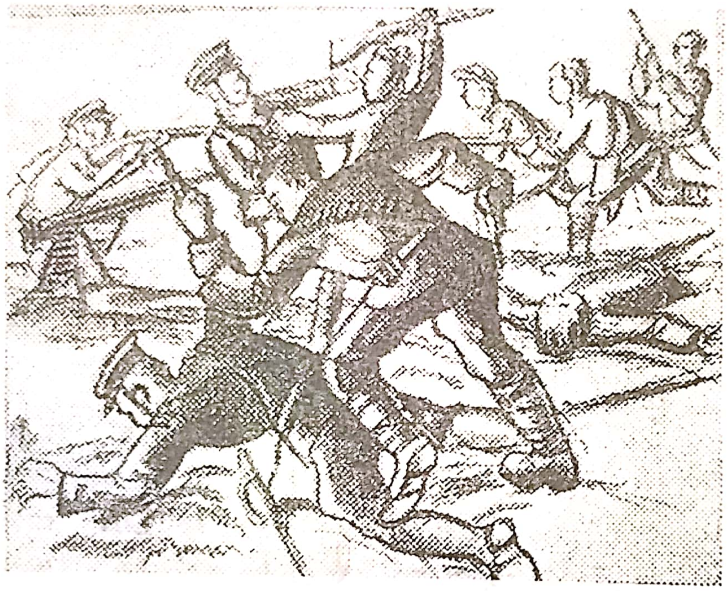
— Ανάμεσά-μας δεν έχυμε προδότες κε φοβιτσιάριδες. Κανένας δε θα φίγι από δο. Αδέρφια, ας μας οδιγίσι ο αρχιγός-μας

στιν στερνί επίθεσι. Σοστά λέγο; Ι γιαπονέζι δε θα μας λιπιθύνε, μα κ' εμίς δεν τυς λιπύμαστε. Μίπος αφτί λιπιθίκανε τυς γιύς-μυ, τι γριά-μυ; Κάψανε το χοριό μαζί με τυς ανθρόπυς.

Ι παρτιζάνι αρχίσανε αμέσος τις κυβέντες. Ανάμεσα στυς ογδόντα δε βρέθικε κανένας προδότις, φοβιτσιάρις.

Ακόμα κι ο δεκατεσεράχρονος Τσιν, ο θαραλέος ανιχνεφτίς, ίπε ίσιχα.

— Αφτί θα ίνε ι στερνί μάχι, δε θα ιποχορίσο με κανένα λόγο.

Ο Συν έριχσε μια ματιά στον Τσιν κε θιμίθικε, πός κάπια φορά το απόσπαζμά-τυς ίβρε κε πίρε το πεδί αφτό, κυρελιαζμένο, πιναζμένο απ' το χοριό, πυ το κάψανε ι γιαπονέζι. Ο Τσιν γλίτοσε τιχέα απ' το σκότομα. Ο Συν θιμίθικε κε το ανδραγάθιμα τυ μικρύ Τσιν — το πός ο Τσιν έφερε το γιαπονέζικο απόσπαζμα στυς παρτιζάνυς στο στρατοπεδο τυ Τζάο Σαν-Τζι.

ΑΣ ΕΚΔΙΚΙΘΥΝΕ ΓΙΑ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ-ΜΑΣ

Ο Συν κίταχσε με αγάπι το πεδί, τύγνεψε να τον σιμόσι κε ίπε φοναχτά για να ακύσι όλο το απόσπαζμα:

— Ένας εσί πρέπι να το στρίψεις από δο. Πρέπι να φτάσις στον Τζαο Σαν-Τζι, να τυ διγιθίς όλα κε να τον φέρις εδό. Ας εκδικιθύνε για το θάνατό-μας. Όταν θα ριχτύμε στυς γιαπονέζυς, να κριφοπεράσις στις σόπκες.

Ο Τσιν κύνισε αρνιτικά το κεφάλι.

— Θέλο να ίμε μαζί-σας ος τα στερνά.

— Πρέπι να πας! — φόναχσε ο γέρος.

Όλι ι παρτιζάνι ενκρίνανε τιν απόφασι τυ Συν. Το πεδί κύνισε το κεφάλι κε σέρνοντας το κορμί-τυ τραβίχτικε στιν άκρι τυ λόφυ.

Αρχίσανε πάλι να χτιπάνε τα πολιβόλα ολότελα σιμά. Ο Συν έβγαλε το μάυζερ.

Ι παρτιζάνι σιμόσανε τον κομαντίρο-τυς.

Ο ασπρομάλις παρτιζάνος πέταχσε το άχριστο πια όπλο-τυ κε έβγαλε απ' τι ζόνι-τυ ένα μακρί αφτοσχεδίαστο χοριάτικο μαχέρι. Ο Συν σικόθικε απάνο όρθιος. Ι παρτιζάνι σικοθίκανε επίσις. Σιγίσανε τα πολιβόλα. Ι γιαπονέζι ίτανε ίκοσι βίματα σιμά-τυς. Ο γέρος βροντοφόναχσε κε όρμισε εμπρός. Ο Συν έτρεχσε τον κατίφορο κε κατόπι-τυ κε ι παρτιζάνι. Τα πολιβόλα πυ σιγίσανε αρχίσανε πάλι να χτιπάνε.

Ο αέρας γιόμισε από άγριυς στεναγμύς, γονκίζματα τον τραβματιζμένον, από το κσερό τρίκσιμο τον πολιβόλον. Ι παρτιζάνι ορμύσανε πάνο στυς πολιβολιτές. Ο Συν πίδισε πάνο στο λοχαγό Οτσύκι, τον στρίμοχσε καταγίς κε τον πιροβόλισε στο ζβέρκο. Ο Οτσύκι ανατρίχιασε κε τεντόθικε, αδίνατος κε μακρίς. Ο ασπρομάλις γέρος έπεσε με ανιγμένι τιν κιλιά. Δίπλα-τυ, ανκαλιάζοντας τιν κσένι γι, έπεσε ο ιπαχσιοματικός Γιασίμα. Τον έπνιχσε ο γέρος με τα σιδερένια δάχτιλά-τυ.

Ι παρτιζάνι δεν ιποχορύσαν. Ι γιαπονέζι τρομάχσανε απ' τι μανιαζμένι αφτί επίθεσι κε ιποχορίσανε, μα αμέσος χτίπισε τυς παρτιζάνυς απ' τα νότα το απόσπαζμα τυ λοχαγύ Γιαγύτσι. Ι σιμπλοκί σινεχιζότανε ακόμα πολίν όρα. Ι παρτιζάνι παλέβανε με πίζμα ος τα στερνά-τυς. Μερικί παλέβανε ανκαλιαστά κε έτσι πεθένανε. Ι νίκι κόστισε, ακριβά στον εχτρό. Σκοτοθίκανε παραπάνο από πενίντα γιαπονέζι.

ΔΕ ΓΛΙΤΟΣΕ ΚΑΝΕΝΑΣ ΓΙΑΠΟΝΕΖΟΣ

Ο Τσιν σέρνοντας το κορμί-τυ έφτασε στο στρατόπεδο τυ Τζάο Σαν-Τζι. Τα πλιγιαζμένα κε πριζμένα πόδια-τυ δεν μπορύσαν πια να κυβαλάνε το λαφρό κορμί-τυ. Πολίν όρα τριγιρνύσε στις σόπκες, γίρευε το στρατόπεδο. Πέρασε όλι ι νίχτα δίχος να κάτσι να αναπαφτί,—ένα μόνο σκεφτότανε—νάβρι γλίγορα τον Τζάο κε να τυ τα πι!

Ακύοντας τον Τσιν, ο Τζάο ολοένα χαμίλονε το κεφάλι-τυ. Ο Τσιν τα διιγότανε γλίγορα κε με λεπτομέρια.

Ι παρτιζάνι ξεκινίσανε ίστερα από κάμποσα λεφτά. Ι τρις χιλιάδες παρτιζάνι χοριστίκανε σε τρις κολόνες.

Κατά το μεσιμέρι ι κολόνες τυ Τζάο περικικλόσανε τιν αχτίδα, πυ τιν ίχε πιαζμένι το γιαπονέζικο απόσπαζμα.

Από τρις μεριές προχορύσανε ι παρτιζάνι κατά το γιαπονέζικο στρατόπεδο. Μέσα στο πικνό σκοτάδι ι παρτιζάνι σερνόντανε κε προχορύσανε αθόριβα, πάνο στις κιλιές κε πάνο στα γόνατα. Πλιγόνανε τα χέρια, τα πόδια κε το πρόσοπό-τυς στα χαμόδεντρα κε τις μιτερές πέτρες.

Κε κάπος μονομιάς—σα φορτονιαζμένο ποτάμι πυ άνιξε το πρόχομα,—ι παρτιζάνικι λάβα όρμισε στο γιαπονέζικο στρατόπεδο. Μανιαζμένες φονές κε εκρίξις χιροβομβίδον γιομίσανε τον αέρα. Ι παρτιζάνι πυ πετύσαν τις χιροβομβίδες, ορμύσανε στο κέντρο τυ στρατόπεδυ. Ι γιαπονέζι, πυ τυς επιτεθίκανε αναπάντεχα ιπερασπιζόντανε τον εαφτό-τυς μανιαζμένα. Ο λόχος τον πολιβολιτόν έβαλε μπροστά όλα τα πολιβόλα. Μα ι παρτιζάνι ολοένα κε ερχόντανε. Κε παντύ, από μπρος κε από πίσο—ίτανε παρτιζάνι.

Με λισιαζμένο μίσος, ξεχνόντας τον κίνδινο, ι παρτιζάνι ορμύσανε κάτο απ' τις σφέρες τον πολιβόλον. Ι πλιγομένι, σέρνοντας το κορμί-τυς σιμόνανε τυς πολιβολιτές, τυς αρπάζανε απ' το λαρίνκι, τυς ρίχνανε καταγίς κε τυς πνίγανε.

Ι μάχι τέλιοσε μόλις κατά το προί. Όλο το στρατόπεδο βρισκότανε στα χέρια τον παρτιζάνον. Δε γλίτοσε κανένας γιαπονέζος.

Λ.ΚΙΡΙΑΚΟΦ

ΑΒΓΥΣΤΙΑΤΙΚΙ ΝΙΧΤΑ

Γεν.θεν φένκος... Πλέβ πας τ' χόρα
Σαν το καράβι στο γιαλό.
Λαφρά αέρα φςα... Αβόρα
Ανκαλςιν όλο το χοριό.

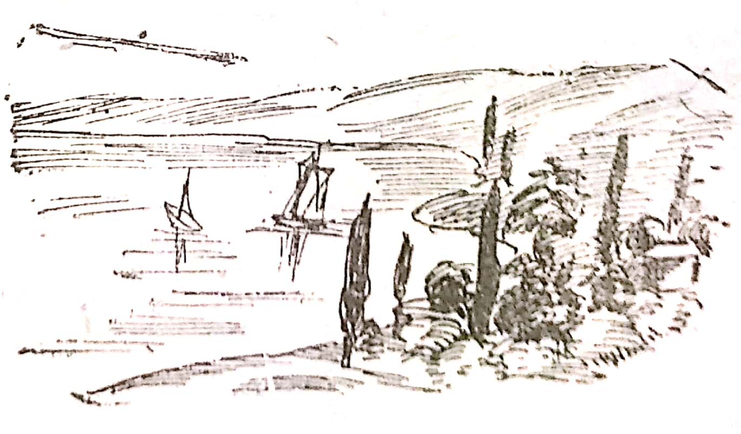
Στο τζολ τιντζλίχ... Μα μία-μία
Αέρας φέρ γνοστί φονί.
Στι μολοτίλκα βραζ δυλία
Με τα χαρές, όλο τ' βραδί.

Χαρςςύ στο ςιρτ, 'χτ' πυτάμ απέρα,
Τζαλέβ αντάλεφτα κομπάιν
Κε το ντυβλάιμο-τ' ος τι μέρα,
Ος τ' χόρα πέταςιν κε δάιν.

Στάρια μπόλκα... (Βραζ δυλία!)
Στο ελεβάτορ κυβαλύν.
Γιαςςλάρ—κορίτζα κε πεδία,
Με το ιςςτάχ-τιν τραγοδύν.

Τα άςτρες γίνυντε αρέα,
Κε φενκαρί το φος θολόν'.
Το ςιρτ ς' Ανατολί μαρέα
Πςςιρά κυτνίζ... Πιρνός ςιμόν'.

(Μαθιτίς τις 9-ις τάκςις τυ π/μ ςκολιύ №2— Μαριύπολις)

B. B. MANTIN

ΔΙΟ ΠΙΙΜΑΤΑ

I

ΣΤΟ ΙΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

—Βραδμέρς. Τα ςςένκα τα πυλία
Πάνο ςτα δέντρα κελαιδύν
Κε ςτο χορίο τα πεδία
Πες τ' μιςαρέα τραγυδύν.

Τα δέν·ρα όλα τίντζκα ςτὲκνε
Κε ντρανιςςκύνε ςτο νερό.
Πςιλά απάνο ςτο· αέρα
Πλεβ' ένα ςίνεφο χοντρό:

'Χ' το π.ονέρικο το λαγερ
Γρικύ νταύςςα μυςικίς.
Εκι χορέβυν, τραγυδύνε,
Χτιπά το τίμπανο-πα ·ς...

II

ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Το ποτάμι άλιαχ τίντζκα
Στέκεντονε τον πιρνό
Δεν ςαλέφκεντον καμία
Το χλυριάρκο το νερό.

Μόνο μέςα στα χαμίςςα
Τα αφάνιτα παπιά
Πλέβυν. Το νερό τρομάζι
Το παπί 'ντά κολιμπά.

Πςςίρςεν φίς'ςεν ο αέρας,
Νταγιτράιςεν το τιντζλιχ
Κε τα κίματα υςέβυν
Κε χτιπύν ςτο χαιατζίχ..

Μαθιτίς τυ μ/π μεςέυ ςκυλιυ τυ
χ. Τζερτακλί, 1937

Ο ΠΟΘΟΣ

Στ' αόρατα τα ιπςι προςιλόνο
Το βλέμα... Μυ ςκιρτάι ι καρδιά
Ο, πος ποθό ταχιά για να πετάο
Μ' ατςάλινο πυλι ςτα απςιλά.

Με ζέςι θε να ςχίςο τον αερα
Μ' ανίκιτα πελόρια φτερά,
Σε πάλι θα καλέςο τον αθερα
Τις φίςις απςιφόντας τα ςτιχιά.

Με ζίλο θ' αγναντέβο απ' τα ίπςι
Τι θέα μιας πατρίδας λατρεφτίς
Τα πλύτι, τυς ανθόςπαρτύς-τις κάμπυς!
Τις θάλαςες τις λέφτερίς-μας γίς!

Το διάβα-μυ ςαν φάρι θα ροδίςυν
Πεντάκορφα αςτέρια λαμπερά.
Τ' αδάμαςτα φτερά-μυ θα ςτολίςυν
Δρεπάνι κε ςφιρί ανκαλιαςτά

Περίφανα μαζί-μυ θα καλέςο
Τις ἐνδοκςίς-μας χόρας τα πεδιά,
Ιρόι να γινύνε ανδριομένι,
Τις φίςις να δαμάςυν τα ςτιχιά.

Κι' αν κάπος θα τολμίςυν τις ζοίς-μας
τιν εφτιχία για ν' αρπάκςυν ι εχτρί,
Μαζί με τα μιλιύνια τις Πατρίδας,
Στ' ατςάλινο θα κάτςο το πυλί.

Στ' αόρατα τα ίπςι προςιλόνο
Το βλέμα... Μυ ςκιρτάι ι καρδιά.
Ο, πός ποθό ταχιά για να πετάο
Μ' ατςάλινο πυλί ςτα απςιλά.

Μαθιτίς τυ π/μ ςχολιύ τυ Συχυμί.

Γ. ΚΟΣΤΟΠΡΑΒ

III

...Πες τα όλα παραμίθα
Μιν χαντρέβς πολά αλίθα.
Μπέλτιμ-ίτυν, μπέλτιμ-γιόχ,
Δεν το κςέρυμε, μπαρόχ,
Τ' εν ιςὰπ να το πιςτέβις,
Μα αν θελς να ινκλενέβις,
Κάτςε τίντζκα κε φυκρίθ,
Πύ ςε πάι το παραμίθ...

Ίπαν, τ' ίπαν τίπος κι' αλο,—
Πίραν δί-τιν τ' έναν τ' άλο.
Λίκος τίτκο εςς χαρά,
Να το λέις-πα τ' εςς τζαρά.
Ζπυδαχτά ντυκύν χυτλάιςαν,

Όπος έπρεπε ςςενκλάιςαν
Κε γιαπὺςςεπςαν να ζυν
'Ντα νταγλέφτιν το ντυκύν.
Πὰγνε μέρες γράδα-γράδα.
Πρότι πέραςιν βδομάδα.

Ίλιος ςκυτ κε βαςιλέβ,
Κριο νίχτα γιαναςςέβ.
Αχ το κρίο νίχτα ςτέρα
Φοςερό κε χλίτςκο μέρα,
Όπος ίτυν κε να εν,
Πςςιριςκάτε γιανκιντέν.
Τ' αλεπύ ςτζοπάχκετ χλίτςκα,
Ος' αργος κεμάτ γαλτζίτςκα.
Λίκος ςκυτ πιρνά γοργά,
Πάι χαντρέβι ναφαγά...
Ένα καλτιρνέςςο μέρα
'Γάλια φίςανεν τ'ν αέρα.
Λίκος δάινεν τζολ-τζολτέν
Κε αςτζέφτεν κατ' μπιρτέν.
'Π'καχ το ένα καφαλέα,
Αμπιλίνεφτο ς' μαρέα
Ίβρεν λίκος—κςέριτ τί;—
Ίδεν μελ ένα κυτί!
Χάριν λίκος. 'Πλόγυς κςέρις,
Μελ αν βρίςςκις—ςὶ-πα ςςέρις!
Μλόν το μελ πες το χορτάρ,
Ντρεςς ςτο ςπιτ να δὺι χαμπάρ·

—«Υφ, μπυλτράιςα!—χλιζ ο λίκος.—
Αχριδί-μυ, τζὰλκα ςίκο!
Γνέφα, γνέφα! Κςέρις τί;
Ίβρα μελ ένα κυτί!
Στέκετ ςςιλ-μαςςίλ γιυμάτο...
Τζάλκα φορ κε άιντα ντρά-το,

Απ' εκί ςτο γιριςτί
Πέρυμ φέρυμ το κυτί!»
Κςέβαν, κλίδοςαν το ςπίτ-τιν,
Κε τζυνάιςαν δάβαν δί-τιν.
Λιγο δάβαν γιά πολά,
Δεν το κςέρυμε καλά,
Το μιςμέρ εκί μαρέα
'Ιρταν ςμα ςτο καφαλέα...
Εν ιςένκο το κυτί.
—«Ε, χαρτάςςε! Κςέρις τί;—
Τ' αλεπύτςκο λέι ςτον λίκο,—
Χριάζ' το μελ να το αφίκυμ.
Αι-Σοτίρας εν μακρά,
Μελ να τρόγυμ τ' εςς τζαρά!
Χριάζ' να πιάνυμε νιςτία,
Μιν χαλάνυμ το πιςτία!»
Λίκος εςς χαμνό μιαλό,
Τι κι' αν λέγνι-πα: «Καλό!»
Φλάι τ' ιςστάχ-τ' ςτον άι-Σοτίρα,
Οτ να παρ δαφτὸ-τ' το μίρα.
'Τος, ελμπέτ, το νύ-τ δε ςον,
Οτ' μπορί να τον κυμπόν.

Φόντις έκαμανε λόγο —
Σίμορ μελ τι θα να τρόγυν,—
Πςςίρςαν κάμνε λαχαρτί,
Πὺ να βάλνε το κυτί,
Λίκος νύνςεν μόνο-μόνο,
Λέι: «πες ςπίτ-μας ας το μλόνυμ!»
—Σόπα! Εν πολά καλὸ
Να το φίνυμε εδό!
Γιαναςςά ςτο καφαλέα
Ας το κάνυμε φυλέα:
Σκάφτυμ ένα τζυχυρίτς,
Βάλυμ πέςο το κυτίτς,
Στέρ αφτό απάνο κόμα
Το ςτζυπάζυμ αν το χόμα...
'Αιτς αν κάμυμ, τις κι' αν θελ,
Δε μπορί να βριςςκ το μελ!»

«'Τύτο ςι καλά το ιπες!
Αχιλτάρκα!—ίπεν λίκος—
Τόρα ςτάθα κε ντρανύ,
Σί-πα εςς'ς κατ-λίγο νύ!»
Τί κι' άν ίλεγανε δί-τιν,

Τ' ίμνετς μις ςτο λαχαρτί-τιν,
Τ' ένα, τ' άλο, μπελκέμ τί,—
Δάιν ςτον πάτο το κυτί.
Πέμνιν μόνο το μυρδία-τ'...
Γιρςαν δάβαν δί-τιν μία
Κε αφίκαν πες το ςτζαδ
'Ενα μκρό μπιλνίδκο ςμαδ...

(Σινέχια ςτο επόμενο νύμερο).

Ο ΓΥΛΙΒΕΡ ΣΤΙ ΧΟΡΑ ΤΟΝ ΓΙΓΑΝΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΕΟ ΕΒΔΟΜΟ

ΠΟΣ ΕΦΙΓΑ ΑΠ' ΤΙ ΧΟΡΑ ΤΟΝ ΓΙΓΑΝΤΟΝ

Περάσανε πια διο χρόνια από τότε πυ έπεσα στι χόρα τον γιγάντον. Μια φορά ο βασιλιάς κ' ι βασίλισα κσεκινίσανε για ταξίδι. Με πίρανε μαζί-τυς μέσα στιν ταξιδιοτικί μυ κάσα. Στιν στέγι τις κάσας ο μαρανκός άνικσε ένα μικρό στρονκιλό παραθιράκι για να μπένι καθαρός αέρας. Όταν έκανε κακοκεριά καλοσφαλνύσανε το το παραθιράκι. Στι μέσι τις στέγις ο μαρανκός βίδοσε ένα χαλκά για να κυβαλάνε τιν κάσα στα χέρια.

Φτάσαμε σε μια μεγάλι παράλια πόλι. Ίμυνα ανιπόμονος να δο τι θάλασα. Μα ι Ντα ντά-μυ στο δρόμο κριολόγισε κε δε μπορύσε να βγι όκσο μαζί-μυ. Ο ιπιρέτις πίρε τιν κάσα κε με πίγε στιν ακρογιαλιά, κι' ο ίδιος πίγε να κολιμπίσι. Πολίν κερό κίταζα στεναχοριμένος τι θάλασα, κ' ίστερα σφάλικσα το παράθιρο, πλάγιασα στιν πράντα κε αποκιμίθικα· κυράστικα πολί απ' το δρόμο.

Άκσαφνα ι κάσα έτρικσε φοβερά. Κσίπνισα. Μυ φάνικε, πος κάπιος τιν τράβικσε απ' τον χαλκά, πυ ίτανε βιδομένος στι στέγι. Ι κάσα ανέβικε απσιλά στον αέρα κε με φοβερί γλιγοράδα πέτακσε μακριά μακριά.

—Βοίθια! — φόνακσα.

Μα γιατί να φονάζο! Κίτακσα στο παράθιρο, κε ίδα μόνο υρανό κε σίνεφα. Πάνο απ' το κεφάλι-μυ θοριβύσανε κάτι τεράστιες φτερύγες. Πρέπι να ίνε αιτός, πυ άρπακσε τιν κάσα-μυ κε τιν κυβάλισε για να τιν ρίκσι πάνο στυς βράχυς. Έτσι κάνυνε ι αιτί με τις χελόνες. Τις ρίχνυνε πάνο στις πέτρες, σπάνυνε το θόρακά-τυς κε τρόνε τι λία-τυς.

Άκσαφνα ι κάσα κυνίθικε απ' τιν μια μεριά στιν άλι. Πέσανε πάνο στον αιτό-μυ άλι αιτί κι' αρχίσανε να τυ αρπάζυνε τιν κάσα. Στον αέρα άρχισε ι μάχι. Κι' άκσαφνα ένιοσα, πος ι κάσα πέφτι κάτο. Αντίχισε ένα φοβερό πλατσάρισμα, ι κάσα-μυ έπεσε στι θάλασα κι' άρχισε να βυλιάζι στο νερό. Μέσα έγινε σκοτάδι όπος τι νίχτα. Ίστερα ι κάσα άρχισε αγάλια-αγάλια ν' ανεβένι, κε γλίγορα

στο απάνο μισό μέρος τον μικρόν παραθίρον φάνικε φος.

Δεν ίκσερα τί να κάνο. Αν σπάσι έστο κι' ένα τζάμι τυ παραθίρυ, το νερό θα χιμίσι στιν κάσα κε θα με πλιμιρίσι. Κι' αν ι κάσα πέσι πάνο σε βράχυς; Τότε θα κατακοματιαστί κ' εγό θα χαθό μέσα στι φορτυνιαζμένι θάλασα.

Αφύ καλοκίταξα, ίδα, ότι το νερό αρχίζι πια να μπένι μέσα απ' τι χαραμάδα. Καταπιάστικα στι δυλιά κε καλαφάτισα τις χα-

ραμάδες, όςο μπορύςα με τις πετςέτες-μυ κε τις λογιό-λογιό πατςαβύρες.

Κάμποςες όρες έπλεα στι θάλαςα κε δεν έλπιζα πια να γλιτόςο. 'Ακςαφνα μυ φάνικε, ότι κάπιος σκαρφαλόνι στον τίχο όπυ ίτανε καρφομένες ι κόπτςες για το λυρί. Τινάκςανε μια-διο τιν κάςα κε κάπυ τιν πίγανε.

Με μεγάλι δισκολία ανέβικα στιν καρέκλα κι'άνικςα το στρογκιλό παραθιράκι. 'Ιςτερα έδεςα ς' ένα ραβδί το μαντίλι-μυ κε τόβγαλα όκςο.

—Βοίθια! — φόνακςα κι' άρχιςα να κυνό το μαντίλι. Μα καμιά απάντιςι.

Επιτέλυς ι κάςα-μυ τρακάριςε πάνο σε κάπιυ σκλιρό πράμα. Στι στέγι ρίκςανε ένα σκινί. 'Ακυςα πος έτριζε το σκινί, όταν το περνύςανε μέςα απ' το χαλκά. 'Ιςτερα απ' αφτό ανεβάςανε τιν κάςα-μυ κε κάπυ τιν δέςανε. 'Εβγαλα πάλι όκςο το ραβδί με το μαντίλι κι' αρχιςα να προςκαλό σε βοίθια.

—Τί θάβμα!—ακύςτικε όκςο ι φονί κάπιυ.—Σα να φονάζι κάπιος απ' τιν κάςα!

Πάνο απ' το κεφάλι-μυ ακυςτίκανε βίματα, κ' ίςτερα απ' ένα λεφτό κάπιος έςκιπςε πάνο απ' το παραθιράκι.

—Αν ίνε κανένας μέςα, ας μιλίςι.

— Βοιθίςτε-με,—απαντύςα,—λεφτερόςτε-με απ' αφτί τι φιλακί. Κάθε λεφτό μπορί να με πλιμιρίςι το νερό.

—Μίνατε ίςιχος,—απαντύςε ι φονί,—ι κάςα-ςας ίνε δεμένι στο καράβι. Σ' ένα λεφτό θάρθι ο μαραγκός κε θα κόπςι τι στέγι για να βγίτε.

— Δε χριάζετε κανένας μαραγκός!—φόνακςα.—Χόςτε το δάχτιλό-ςας στο χαλκά κε σικόςτε το καπάκι, αφτό βγένι.

— Τρελαθίκατε,—ίπε ι φονί,—εγό δεν ίμε γίγαντας για να σικόςο μ' ένα δάχτιλο ολόκλιρες στέγες!

Σε λίγο κόπςανε τι στέγι κι' ανέβικα απ' τι μικρί σκάλα στο κατάστρομα. Με περιτριγιρίςανε ι άνθροπι—τέτιι άνθροπι σαν κε μένα. 'Ιτανε πατριότες μυ, ενκλέζι.

Ανταπόκρισις απ'τα ςκολιά κε τα πιονέρικα τάγματα

ΠΟΣ ΠΕΡΑΣΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΕΡΙ

Ίμε μαθίτρια τις 7-ις τάκςις τυ μ-π μεςέυ ςκολιύ τυ χ. Υρζύφ. Το καλοκέρι διάβαζα κε επανελάβενα τα μαθίματα τυ περαζμένυ ςχολικύ χρόνυ για να μιν τα λιζμονίςο κε για ν' αρχίςο να μαθένο ςτον κενύριο ςχολικό χρόνο με βαθμύς άριςτα.

Εχτός αφτό, πίγενα ςιχνά ςτο κολχόζ κε βοτάνιζα.

ΣΟΦΙΑ ΚΙΓΙΑΝΕΝΚΥ
Μαθίτρια τις 7-ις τάκςις τυ μ-π μεςέυ ςκολιύ τυ χ. Υρζύφ.

ΠΡΟΕΤΙΜΑΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΕΝΟ „ΑΡΙΣΤΑ“

Τον περαζμένο χρόνο τον τέλιοςα με άςχιμυς βαθμύς. Γι' αφτό ςτις ιμέρες τον διακοπόν επανελάβενα τα μαθίματά-μυ. Διάβαζα ροςικί φιλολογία κε γραματικί. Κάθε μέρα έγραφα από διο ιπαγορέπςις.

Έτςι προετιμάςτικα για τον κενύργιο ςχολικό χρόνο κε θα μαθένο με βαθμύς «άριςτα».

ΒΑΣΙΛΙΣ ΑΛΕΚΣΕΕΦ
Μαθιτίς τυ μ/π μεςέυ ςκολιύ τυ χ. Υρζύφ

ΠΡΟΕΤΙΜΑΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΕΝΥΡΙΟ ΣΧΟΛΙΚΟ ΧΡΟΝΟ

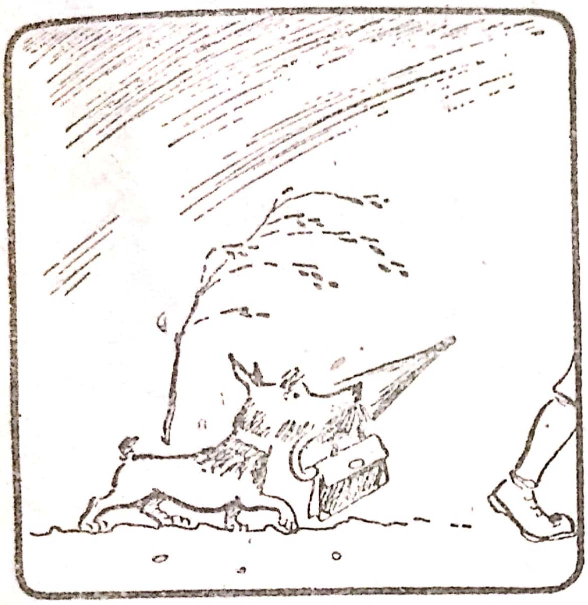
Στις μέρες τον καλοκερινόν διακοπόν επανελάβενα τα μαθίματα τυ περαζμένυ ςχολικύ χρόνυ. Διάβαζα, έγραφα, έλινα προβλίματα. Κάθε μέρα πίγενα ςτι θάλαςα για να καλιτερέπςο την ιγία-μυ κε ν' αρχίςο με νέες δινάμες τι μάθιςι με βαθμύς «άριςτα».

Αγόραςα κονδιλοφόρο, πένες, μολίβια κε τετράδια. Αγόραςα τα ρύχα πυ μυ χριάζοντε για να πιγένο ςτο ςκολιό.

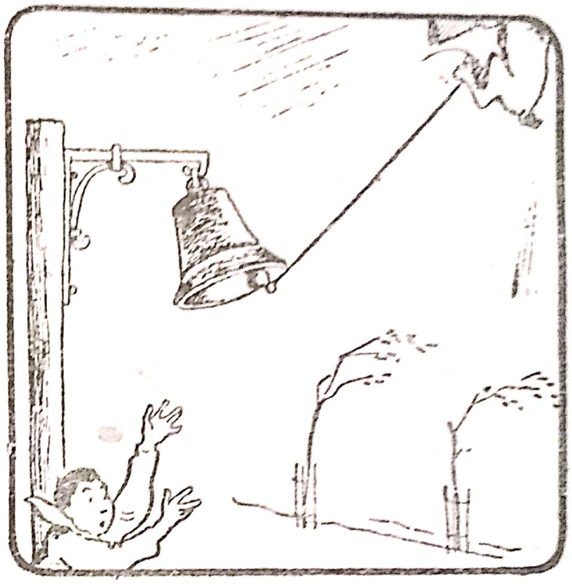
ΕΒΔΟΚΙΑ ΑΛΙΠΑ
Μαθίτρια τυ μ/π μεςέυ ςκολιύ τυ χ. Υρζύφ

ΧΙΥΜΟΡ.

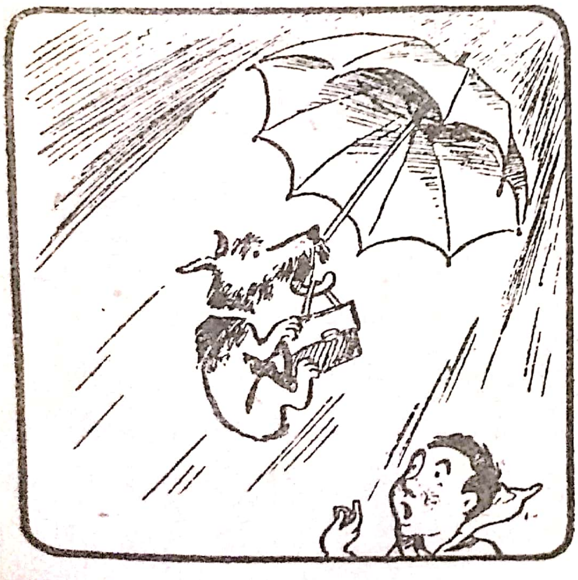
Ι ΠΕΡΙΠΕΤΙΑ ΤΥ ΓΙΟΤΙ ΜΑΣΤΟΡ ΚΕ ΤΥ ΣΚΙΛΙΥ-ΤΥ ΚΑΣΤΟΡ

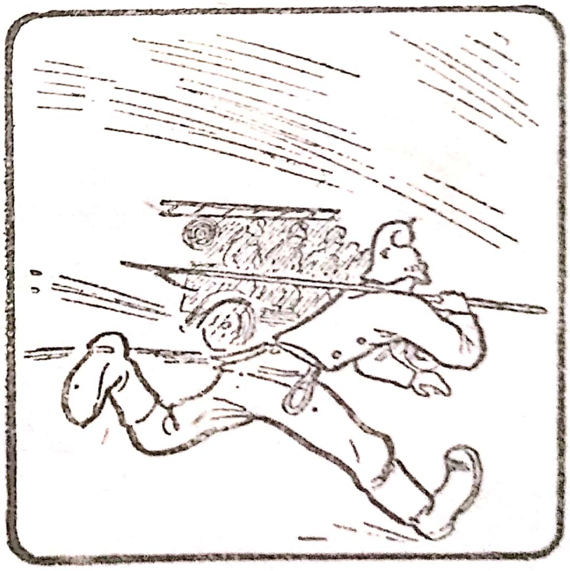
Πάι στσ σπίτι ο Γιότις Μάστορ
Κι' έχι πράματα πολά
Μ' από πίσο τρέχι ο Κάστορ
Κε στα δόντια τα βαστά!

Μα το έξιπνο σκιλάκι
Να μι φίγι μακριά
Μιας καμπάνας το σκινάκι
Πιάνι με τα πισινά.

Ο αγέρας τιν ομπρέλα
με τον Κάστορ κυβαλά
Αλεξίπτοτο πετάι
'Κι στον υρανό ψιλά!

Νταν-νταν-νταν! Χτιπά ι καμπάνα
Σκόζι ο κόζμος—Πιρκαγιά!
Πιροζβεστες γλιγοράνε
Για να ζβίσυν τι φοτιά.

Μα τυς λέι ο Γιότις μάςτορ
—Πιρκαγιά; Ο, όχι δα
'Ιταν ο μικρός-μυ Κάςτορ
Π' αγαπαι να πετά.

Μετάφραςι—**Α. ΡΙΟΝΙ**

Λ Ι Σ Ι

Με τις Π ι ι τ ι κ έ ς α ς κ ί ς ι ς τυ «Πιονέρυ» Αρ. 8 ο πιονέρος 'Α λ κ ι ς απ' το Βατυμί ςχιμάτιςε το παρακάτο πίιμα:

ΠΑΜΕ Σ' ΕΚΔΡΟΜΙ!

Σίντροφί-μυ ελάτε, δόςτε-μυ το χέρι
Σ' εκδρομί να πάμε όλι-μας μαζί.
'Ομορφα θα δυμε τις Πατρίδας μέρι ..
Δέςτε κε ι φίςι όλυς μας καλί.

Ι ματιές-μας γίρο ςτράφτυν περιφάνια
Για τι χόρα πΰνε όμορφι, τρανί,
Τα δυνά τυς κάμπυς τα δαθιά ρυμάνια
Πυ εχτρός ποτές, ποτές δε θα τα δί.

Σίντροφί-μυ' ελάτε, δόςτε-μυ το χέρ
'Αδριο πρυί πάμε όλι ς' εκδρομί
Θα μας ςιναντίςι δροςερό αγέρ
Θα μας χερετίςι όλι ι ζοί!

Λ Ι Σ Ι

Στο σταδρόλεκσο τυ «ΠΙΟΝΕΡΥ» Αρ. 8:

ΚΑΘΕΤΑ:

1. Κίπος
2. 'Ιρα,
3. Σιν,
5. Ακάδα
6. Πάπλομα
7. 'Ανα
8. Πατρίδα
9. 'Οχιμα
10. Μα
13. ΠΚΟ
14. Οδί
15. Το
16. 'Ανα
17. Πατ
19. 'Ατι
20. Κιλό
22. Ριόν
23. 'Ακρι
24. Μαρ
25. Σίρα
26. Κάρο
28. Κερός
29. Ιπόθεςι
30. Δο
31. Μι
32. Ιςτορία
34. Τςάι
35. 'Ιτα
36. 'Ερος
37. Δέρμα
38. Σιπάρ
39. 'Απακς
40. Σιδάς
44. Φα
49. Ρας

ΟΡΙΖΟΝΤΙΑ:

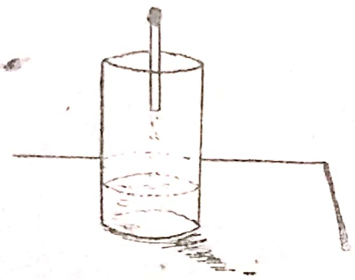
1. Κάπα
3. Σπορ
4. Ικανί
10. Μιάχα
11. Παπαδιαμάντις
12. Σάο
13. Ποτάπ
18. Μακδοναλδ
20. Κάτο
21. Ατζάρα
24. Μι
27. Ροίδις
28. Καμίνι
33. Πορτιέρις
41. Οπί
42. Πετςί
43. Σφέρα
45. Μάςκα
46. Μαρίκα
47. 'Αρις
48. ΤΑΣΣ

Ο ΣΠΙΡΤΟΠΟΛΕΜΟΣ

(Π ε γ ν ί δ ι)

Το πεγνίδι αφτό μπορύν να το πέκςυνε ος 4 πεδιά κε παροπάνο. Για το πεγνίδ χριάζετε: ένα λέφτερο τραπέζι, ένα κυτί ςπίρτα, ποτίρι με λίγο νερό κε ένα τραπεζομάχερο.

Πάρτε ένα χαμιλό ςκαμνάκι κε καθίςτε μπροςτά ςτο τραπεζι ètςι, όςτε ι ματιαςας να έρχετε ίςια με τιν επιφάνια τυ τραπεζιύ. Στιν άλι άκρι τυ τραπεζιύ, ςε απόςταςι 1 ος $1^1/_2$ μέτρο απ' το μέρος, πυ κάθεςτε, βάλτε ένα ποτίρι με λίγο νερό. Πάρτε ένα

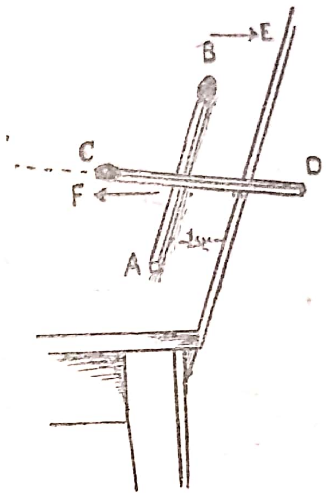
Σχ. 1.

ςπίρτο, βρέκςτε τι μιαν άκρι-τυ κε αδράκςτετιν ςτιν άκρι τυ ποτιριύ, έτςι όςτε ο φόςφορος να εκςέχι απ' το ποτίρι (Σχ. 1).

Στο μέρος τυ τραπεζιυ, πυ κάθεςτε βάλτε παράλιλα με τιν άκρι-τυ ςε απόςταςι 1 ςμ απ' αφτίν (ςχ. 2) το ςπίρτο AB. Πάνο ςτο ςπίρτο AB βάλτε το ςπιρτο CD, πυ θα ςας χριςιμέπςι αντίς βόλι. Τόρα πρέπι να κάτςετε ςτο ςκαμνάκι-ςας κε να αρχίςετε να ςκοπέβετε με το ςπίρτο CD έτςι όςτε αν το χτιπίςτε να πετίχι το ςπίρτο, πυ έχετε βάλι ςτο ποτιρι.

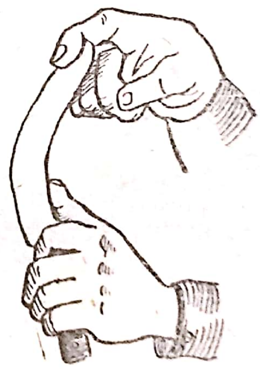
Αν το ςπίρτο CD βλέπι αpςιλά πρέπι να μετακινίςετε λιγάκι το ςπίρτο AB προς τιν κατέφθινςι *F*. Αν ίνε το αντίθετο κε το ςπίρτο CD βλέπι χαμιλά τότε μετακινίτε το ςπίρτο προς τιν κατέφθινςι E, όςπυ να βλέπι ςοςτά.

Σε περίπτοςι, πυ το ςπίρτο CD βλέπι δεκςιά ιτε οριςτερά το ρεγυλάρετε, μετακινόντας, αναλόγος δεκςιά ίτε αριςτερά, τιν άκρι D. Αν ι ματιà-ςας, τα ςιμία D κε C κε το ςπίρτο τυ ποτιριύ (ςτο κομàτι πυ εκςέχι απ' το ποτίρι) ςχιματίςυν μια εφθία γραμί, αφτο θα ςιμένι πος ςκοπέφςατε ςοςτά.

Σχ. 2.

Τόρα πèρνετε το μαχέρι κε το κρατάτε έτςι οπος δίχνι το ςχ. 3 (προςεχτικά μιν κόπςετε το χέρι-ςας) κε χτιπάτε

Σχ 3.

με τιν άκρι τυ μαχεριύ (αφύ τιν λιγίςετε κομάτι) το ςπίρτο CD.

Στο «ςπιρτοπόλεμο» μπορίτε να κάνετε τυς αγόνες, ο ένας με τον άλο, ίτε ο ένας χρίκος με τον άλο.

Τα ςπίρτα το ένα κατόπι απ' το άλο πέφτυν ςτο πάτομα κε για να μι γίνετε ακαταςταςία πρέπι ίςτερα απ' το πεγνίδι να τα μαζέπςετε.

A. P.

ЦЕНА 30 коп.
TIMI 30 χαπ.

ΠΕΔΙΑ!

Γραφτίτε ςιντρομιτές στο μινιάτικο ιχο-
νογραφιμένο περιοδικό «Πιονέρος»

I ςιντρομί στον «Πιονέρο» κοςτίζι:

Για 3 μίνες . . . . 90 κ.
-„- 6 -„- . . . . 1ρ. 80 κ.
-„- 1 χρόνο . . . . 3ρ. 60 κ.

I ΣΙΝΤΑΚΣΙ

ДОНЕЦКОЕ ОБЛАСТНОЕ
ГРЕЧЕСКОЕ ИЗДАТЕЛЬСТВО

ΕΛΙΝΙΚΟ ΕΚΔΟΤΙΚΟ
ΤΥ ΔΟΝΜΠΑΣ

Μαριόπολι, Ακάτοβα, 24. Τιλέφονο 3-17.

Ιπέφθινος ςιντάχτις: Κ. ΧΑΝΤΕΛΤΙΣ.

Подписано к печати 19-IX 1937 г. Уполоблита № 1883. Тираж 10`0.

Стат формат 186x264, печат. листов 2. в листе 68.000 знак.
Автор. листов 3¼ бумаж. листов 2. Мариуполь, типография
газеты «Колехтивистис». Зак. № 164.